QISSA

ISSUE 1, NOVEMBER 2020

QISSA

ISSUE 1, NOVEMBER 2020

Contents

Editorial Note

Life, as It Happens Inside a Mirror by Anand Haridas - Guest Writer

The Story of the Silent Spring by Marjan AU - Guest Writer

For the Lost Places of the Past by Sonya J Nair - Guest Writer

Essays

The View from the Inside by Thushara Reddy

സംസ്കാരത്തിലേക്ക് ഒരു തിരിന്ഹുനോട്ടം by Hypeshia Shekar

Fiction

Souvenir by Joseph Antony

Kuvvi - The Story About Waiting by Hypeshia Shekar

Memoirs in Water by Hamna Mariyam

ഗ്രേ ലാഡ്റോ കഫേയിലെ രണ്ടു കസേരകൾ by Amith K

Poetry

Kochi-Muziris Biennale, December 2016 by Aswin Vijayan

KaapiKaapiKaapi (Coffee Coffee Coffee) by Aathma Nirmala Dious

Nadu Evidaye by Meenakshy Nair

Recasting by Aldish Edroos

ആൺകുട്ടി by Alexander KS

അഭയാർത്ഥികൾ by Fathima Nourin

വീട് by Roshna Aliyar

എനിക്ക് പ്രണയിക്കാനറിയില്ല by Supriya Prasad

Bios

Editorial Note

Qissa is a brainchild of absence. We spotted a literary lacuna in the realm of literary writing for Malayalam bilinguals. This is strange, since Kerala, or most specifically, Malabar has the oldest tradition of linguistic exchange with Queen's English. Qissa was born to fill this lacunae with the realization that it is a demanding and important venture to undertake. Qissa, or fable, is a word often used on mohabbath-filled evenings with a sulaimani in hand, those Malabar sunsets by the sea. It is a word filled with possibility, with hope, with stories. We seek to inspire, but more than that, Qissa seeks to tell the stories of those who have not had the chance to speak, or who have not been heard.

In our very first issue we focus on the lives of the people we hope to represent, in some ways. We think not only of the Muslim women of Malabar, coming forth in a silent spring, but also of the individual in the mirror. What does it mean to exist between history and the present, between the vernacular and the dominant language? What does it mean to go forth between two identities, two lives lived in the fringes of linguistic identities? What of caste and its various hues that colour our lives from before we are born? These questions and much more are taken up and pondered upon. On the other end of the spectrum, we have voices from the diaspora, with young poets writing poetry from across the Arabian Sea. These poets, who have been living in the Gulf, are a new bunch of voices who have not been heard. Yet, for people from Malabar these are everyday voices, everyday tales. With this issue, we give these voices to the world.

In many ways, this issue is meant to set the tone for the coming ones. It is meant to holler to the readers what Qissa stands for. But we refrained from putting such pressure on ourselves, our guest writers and the writings we have picked for this issue. This is partly due to the fact that the definition of Qissa is evolving. We are not restricted to the small region of Malabar, even as we are firmly rooted in it. We seek to represent stories of people far away, in distant lands, in our issues to come. We seek to spread our wings with our Basheer and Kamala Das giving us the wind, to fly over the literary lands in joy and celebration. We seek to discover.

And with that, we give this to you, the first issue of Qissa.

Happy reading.

Editors,

[Athira Unni, Sukanya Shaji, Aiswarya Sanath, Lakshmi Prabha]

Qissa

Life, As It Happens Inside A Mirror

Anand Haridas, Guest Writer

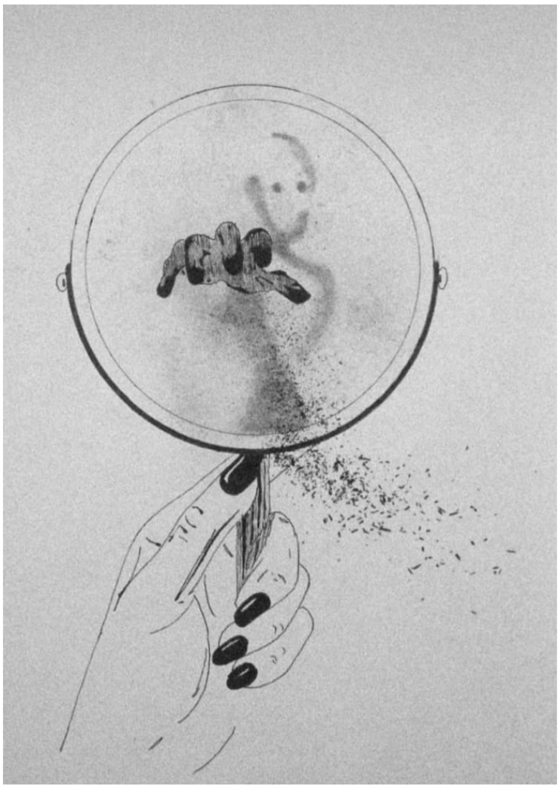
Art by Rahul Jha

It is an art
To look at oneself
In the mirror.

It always takes some time
For the eyes to get used to the darkness.
Till then,
I adjust the lights, or the mirror,
To give myself a halo.
But I never adjust myself.

Soon,
A figure appears in the mirror.
The first thing I notice
Is the look.
Empty. Vacant. Hollow.
That's why one needs a halo.

There is nothing else to do,
Locked up as I am
Within myself,
Self-quarantined in my own thoughts.
Nothing more than stare back into the void.

I stand before the mirror and
Listen to my own breath. Gasp. A sob.
Just as it is heard often
In the scary silence of home,
The ceiling fan hums. Clock ticks.
And then, the silence returns.

A line of ants goes around the mirror,
Heads bowed,
Looks locked at their feet,
Silent and obedient.
Flooded streets,
Bloated souls,
Lives flogged away
From their homes
For greater common good,
Dreams exploding like neutrons
In an atomic reactor,
Cracked heels,
Broken skull,
Overflowing sewage lines,
Rotting garbage heaps,
Uprooted forests,
Greed mining for more,
Cars splashing filthy signs of luxury
Over those waiting at the bus stops.
Leaking minds whose rooftops
Have been blown away.
Dead eyes distributed like laddoos.

The mirror becomes a portal.
I step in.
Now, I stand at a crossroad
In my own memory.

I walk towards a hamlet,
Tucked deep in the woods.
A thatched bamboo hut,
A disinterested mongrel idling.
Broken mirror pieces reflect truth in bits
On the rickety, incomplete wall of the hut.
Through the cracks on the wall,
A child looks out.

In her hand, she holds
A doll with eyes gouged out.
A lone cry from an unknown bird
Rings across the silenced valley.
I smile at the girl.
She stares back. Blank.

A lizard waited, patiently,
Just above the mirror.
Immobile. Focussed on death.
In one plunge, it scoops up a life.
I never felt that life, waiting there
To be noticed,
Till death scooped it up.

I turn around and run.
The path winds down through
The woods,
Like a spiral into the soul of the land.
Roots peep out of earth,
Hardened by generations
Walking over them, barefoot.
Roots, they flow over the earth,
Entwined and twisted.
I run. Looking back, again and again.
Her blank stare follows me.

The ants keep moving.
Without breaking the line.
They seem not to have noticed
The lizard scooping out a life
Right from their midst.
They move on.
Heads down,
Looks locked on their feet.
Silent. In one line. On and on.

Now, I am on the top of a hill.
Clouds graze past its tip.
A chill. Blue air. Green breeze.
I turn around.
A little boy stands behind me.
“Do you not have school today?
Where is your mother?”
He points towards one of the heads
That bend down to vanish among tea plants.
Only to pop up, with a pinch of dreams,
Dropped into the plastic bag
Hanging from the back of the hood.
In a flash, the boy smiled.
I fish out my phone and click.
He lifts his hand and mimics.
Instead of a phone, as in my hand,
He has a rusted knife in his.
His eyes seen just above the edge.
He even made that click sound.
And, his eyes had the flash.

Tick. Tick. Tick.
First, I thought it was my heart.
I was racing against my own image.
As I look on,
The face in the mirror changes.
Eyes vanish into empty sockets.
An inexplicable sadness
Rolls down the cheeks.
A lock of hair greys. Slowly.
It must be the lights.
The halo, it is.

I close the tap and turn around.
Behind me, there is nothing
But the darkness.
The girl with an eyeless doll.

Photo clicked by the writer

The boy with a rusted knife.
Like roots, they become inseparable.
At that point,
The mirror stopped reflecting.

The Story of the Silent Spring: Mapping the History of Muslim Women's Visibility in Malabar

Marjan A U, Guest Writer

One thing that left me feeling awestruck and excited during my visit to Kerala Literature Festival at Kozhikode in 2019 was witnessing the participation of Muslim women in the programme. In the roles of photographers, organizers, volunteers, and viewers, Muslim women were unprecedently visible in that space. These young women in their Islamic attire were not ones to shy away. On the contrary, their body language affirmed that they were very confident and comfortable in the public sphere.

Art by Revathi Suresh

This had clearly not been the case until the year 2010 when the representation of Muslim women in various public platforms were scarce. Both the Gopal Sing Committee (1983) and Sachar Committee (2006) reports had raised red flags about this and pointed at the "backwardness" of the Indian Muslim community. I personally know this to be true from the few years of my stay at Kozhikode in the early years of the 2000, when mobility and visibility were far-off for a majority of Muslim women in Malabar. And, therefore, the new

visibility and public participation of Muslim women convey that there has been a quantum change within the Muslim community. Various development indexes also endorse the observation that revolutionary changes have been taking place among the Muslim women community of Malabar in recent times. From the public, political and pious platforms to social media, they are carving out a space of their own. A probe, thus, into the evolutionary and revolutionary transformation of Muslim women is both worthwhile and essential so as to erase the outdated metanarrative of Muslim women's victimhood and invisibility.

A historical investigation into the social resurgence of Muslim women sheds light on the interplay of various socio-political-religious and economic factors that have contributed to this change. In Malabar, Muslim women's rights activism as well as the debates initiated by the Islamist-reformist groups have been crucial in turning the spotlight on the women question. Such a paradigm shift in the approach to Muslim women materialized with the Gulf migration and the inflow of Gulf money that began in 1970s, resulted in a higher investment in the educational sector. The government initiatives towards escalating literacy are also to be acknowledged. The conversations around modernity as well as the upswing in Muslim women's education have also played a strong role in the current transformation. The changes brought about by the tides of Muslim women's rights organizations that sprung across India in the 1980s and the global trend of postsecular feminisms and Islamic feminism also resonate in the new visibility of Muslim women in Malabar.

The history of the educational and consequent economic backwardness of Malabari Muslim women (and men), which has been a reality for decades and is now surmounting, has its roots in the anti-colonial struggles. The impacts of the Malabar rebellion and the community's uncompromising opposition towards western education have affected its women the most. Though the Kerala Aikya Sangam was formed in Kodungallur as early as 1922, its modernist waves didn't make as many currents in the Malabar as it did in Cochin. "This organization was later rechristened as Kerala Nadwatul Mujahideen, popularly known as the Mujahid movement in 1950. It established women's colleges and encouraged education of Muslim women. Mujahid movement also founded the Muslim Girls and Women's Movement in 1988 as an independent organization for the mobilization of women in the community" (Santhosh 94). Jamaat-e-Islami, another Islamist organization that emerged in Kerala soon after the Independence, takes up the fight for minorities. They too have separate wings for girls—Girls Islamic Organization—and women, which takes up issues concerning women. Both of these reformist sects have been operative in bringing Muslim women into the public and educational sphere. They opened up their mosques to women, marking a major turnabout from the orthodox Sunni sect, which is still hesitant to open up its door to women.

The history of the Muslim women's leap in Malabar would be incomplete without NISA. NISA, a Muslim women's rights organization formed by V. P Zuhra in 1997, has been a vanguard in fighting the un-Islamic, unconstitutional and patriarchal practises of the Muslim community. Zuhra is a pioneer in her legal combat against the Triple Talaq, polygamy, Arabi kalyanam, female circumcision, unequal property rights, denial of Muslim women's right to enter mosques and so on in Kerala. In an interview, Zuhra said to me, "Muslim women are being treated as secondary citizens. Both the religious leadership as well as political leaders refuse to bring any substantial change that would help women so as to maintain their privileges" (Zuhra). The Kerala Muslim Mahila Andolan (KMMA), the Kerala chapter of the Bharatiya Muslim Mahila Andolan or BMMA, is yet another feminist organization that attempts to eliminate unjust and "un-Islamic" practices among Muslims. Both NISA and KMMA belong to a new school of Muslim women scholar-activists across India that largely identifies with the school of Islamic feminism.

A close assessment of these organizations reveals that though all of them speak about women's rights, a whale of a difference exists between them. Even though the reformist groups encourage the education and mobility of Muslim women, the freedom that they offer to their women is conditional and highly ambiguous. They reject feminism and Islamic feminism for various reasons, including its western origin, says C.V Jameela, the President of Jamaat Women's wing (Jameela). An ethnographic study on various members of the Jamaat-e-Islami revealed that though the group claims to propagate gender equality, it accepts male superiority within the family structure and refuses to disturb that power structure within households. It is precisely because of this that V.P Zuhra is highly suspicious of the outcome of these reformist/Islamist women's rights activism.

Sylvia Vatuk, in her article "Islamic Feminism in India: Indian Muslim Women Activists and Reform of Personal Law", makes a distinction between Islamic feminist activists and Islamist women by pointing out that the latter are "less concerned with the advancement of women's rights than with the advancement of Islamization". For these groups, gender equality is an idea that is selectively employed. However, despite this, there are women within these reformist sects who attempt to stretch the boundaries of the organization towards gender equality through intense dialogues. Despite the parental organization's strict supervision of their women's wing, the different negotiations undertaken by women with varying perspectives cannot be forgotten. It is to be noted that the difference in theological and organizational standpoints among various groups regarding the "position of women in Islam" and intense discussions around it have finally resulted in the creation of a discourse on Muslim women, thus ensuring that the women's question can no longer be ignored (Santhosh 104).

Despite the upsurge in female literacy among Muslims, it is to be noted that the upward mobility is not without any pitfalls. An ethnographic study on the educational status of Muslim women in North Malabar conducted by Dr. Sahala P M demonstrated that that the educational status of Muslim women has shown considerable increase in recent times. However, though there is an increase in the enrolment rate of girls in graduation courses, only few of them are able to complete it. The study highlights how the dropout rate of girls at the graduation level is high, mainly due to marriage. Despite these, the Muslim women of Malabar have been asserting their identity and presence like never before. There is a 'quiet revolution' taking place among the Muslim women in Malabar—as Leila Ahmed would call it.

References

Ahmed, Leila. *A Quiet Revolution: The Veil's Resurgence, from the Middle East to America*. Yale University Press, 2011.

Jameela, C V. Interview. By Marjan A U. 26 August 2020.

P. M., Sahala. "Educational Status of Muslim Women in Matriarchal Families of North Malabar." *International Journal of Humanities Social Sciences and Education*, vol. 5, no. 10, October 2018, pp. 15–18, https://www.arcjournals.org/pdfs/ijhsse/v5-i10/2.pdf.

Salam, Ziya Us. *Women in Masjid: A Quest for Justice*. Bloomsbury, 2019.

Santhosh, R. "Beyond the Binaries of Islamic and the Secular: Muslim Women's Voices in Contemporary India". *Postsecular Feminisms: Religion and Gender in Transnational Context*, edited by Nandini Deo. Bloomsbury, 2018, 104.

Suroor, Hasan. *India's Muslim Spring: Why is Nobody talking about it*. Rupa Publications, 2014.

Vatuk, Sylvia. "Islamic Feminism in India: Indian Muslim Women Activists and the Reform of Muslim Personal Law." *Modern Asian Studies*, vol. 42, no. 2/3, 2008.

Zuhra, V P. Interview. By Marjan A U. 28 August 2020.

For the lost places of the past…

Sonya J Nair, Guest Writer

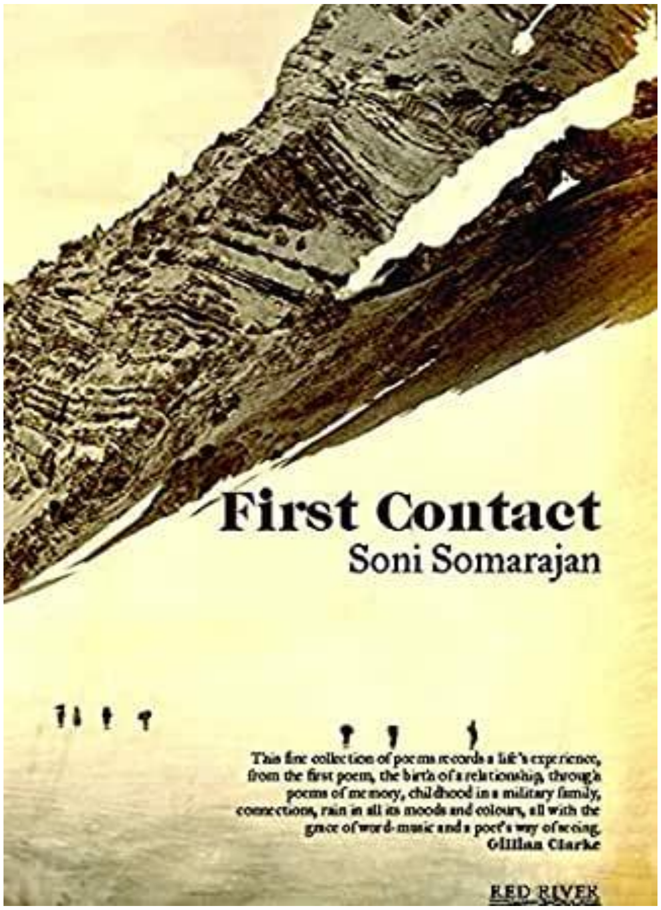

Soni Somarajan's *First Contact* churns the mind. There are entire lifetimes there, waiting for you to read, re-read and open your eyes to the endless cycles of days, nights, lights, animals, tastes, desires, oceans, myths and mountains. The collection is a masterclass in poetic technique. The economy of words would rival the austerity of some sages. But this stark, stark control enables one of the most beautiful symphonies of words I have come across in recent times. It marks Somarajan out to be a virtuoso. And the taut lines interspersed by well-placed enjambments and caesurae have ensured that the poems paint pictures with the gentlest of brushstrokes and yet leave deep incisions. You can't help but stare deep and long at the landscapes that Soni presents. His lands have light in its various nuances-still, sepia tinted, capricious, melding and bleeding into the inner reaches of the mind.

Different meanings of the same thing we make.
Perhaps, it's telling us to keep true to that light,

to stick out that foot, to wilfully
blind ourselves to the hallucinations we carry,

divisions we create, thinking it's freedom.
Possibly then, light will reward us for faith,

and restore our true sight.
(Amar Chitra Katha)

Imagine a wandering spotlight of sunshine
rendered in stark monochrome
on the last page of The Indian Express.
(Tarzan of the Apes)

First Contact is an account of multiple lives rendered with lyrical exquisiteness. The entire biography of the poet is on offer. The title itself being the first hint you receive. The genesis, evolution and growth of the mind, mindset, the body and emotions are detailed with the meticulousness of a miniaturist. I was reminded of the miniature paintings with their attention to colour, background, the craftsmanship and most importantly, the love with which they were/ are created.

Soni has structured his poems almost like a Greek play. There is the invocation to the Muse: in this case, the opening poem that goes out to Arachne — that mistress of intricate art whose talent was envied by the gods — and whose name is forever a part of one of Nature's most silken weavers. There lies a beautiful allegory that connects the Muse to the poet if one carefully looks deeper. In fact, Arachne was one of the prospective titles for the collection. He offers the poems to 'powers elephantine'— bridging cultures with ease.

The poems go on, spanning decades, locations as diverse as the poet's home — Manjadithara, the various Air Force bases in Hyderabad and Hashimara, and later years in Trivandrum that chronicle the journey of the poet from being a child clambering over hills, packed off to school, a young man with dreams of striding across the world to flying on the wheels of his

wheelchair. *First Contact* is an intensely personal narrative that vocalises memories. One of the most telling ones being about the regulation black trunk that was mandated at school and how the poet's father, on not finding one, paints a steel trunk black. He tells the son to look beyond the 'trunkness' of the trunk — its mundane functions and to see it for what it really is. Years later, Soni says,

my inheritance is an
absence of certainty,
a silence that takes shape as

poetry.

(The Black Trunk I)

The collection has its impish moments, especially by reimagining Malayalam alphabets and what they really might be. One that stood out for me was,

ഛ

This shell-shaped translucence
leaving a silvery trail, the story we carry.

(Learning Malayalam)

One can picture a child sitting down to learn his alphabets that run riot on the page and in his imagination — almost *Calvin and Hobbes*-like. The sense of delight spills over into the luscious

description of fruits and the lines leapfrog from sensuous evocation to memories of sticky fingers and faces smeared with juice. The mouth waters and the brain light up.

In an age when one is jaded looking at technical innovation in poetry where things are obscured to a point of being cryptic requiring code breakers, Soni magnificently lays his trail of breadcrumbs and we follow, willingly, happily. His verses grant us the joy of discovery without being condescending. They are the equivalent of an evening on a cliff overlooking the sea, talking to someone you knew from another life. Someone who says,

and you become a world I desire.
In a silence that's not
the absence of words, I reach out and

touch you in the language of tongues

(Stars on Skin)

The atmospheric undertones that the poems carry are beautifully supplemented by paintings by famous artists, covers of comics, as well as photographs by the poet himself. The marvellous eye when trained on the physical world has captured verses of a different kind.

The confluence of voices that inhabit the collection are by degrees, chatty, jaunty, soothing and reflective — there is no abrasiveness — rather the mellowness of old whiskey that catches liquid amber and tastes faintly of wood, smoke and wistfulness, love at its molten.

Often, we dream the same dream.
We do. Tonight, there's this odd chance
the rain may choose to sleep in mine

and wake up in yours.

(Degrees of Separation)

By the time the poems move from episodes First Contact to Degrees of Separation, one is left satiated yet hankering for more. That is when Soni picks up where he left off and talks about why he writes poetry. I read in those sentences, an intensity of feeling, like a flaming finger reaching out to touch your heart. This book throb with a beautiful desire to live and be heard. Like its Muse, *First Contact* will continue to weave gossamer threads of steel that will clothe you with the gentlest, lightest, airiest of words, fill your mouth with the tartest of tastes, ask you to love

though it may kill you and to fly though your wings may be differently fashioned, to gaze at the darkness in your light and the sunlight in your darkness, to look for the future in your past and to vapourise time, to remember…to hold dear steel trunks, old loves, snake groves, the places you came from, lived in and were a gypsy at. To think back and realise that,

The thing with imaginary treespeak is:
when you are young, everything conspires
not to be unkind, to the child
(Wild Jack)

ESSAYS

How Borderline Personality Disorder and Anxiety Wreaked Havoc with my Career - *The View from the Inside*

Thushara Reddy

"Keep Walking." - Johnny Walker

Art by Revathi Suresh

What looked, for the longest time, like youthful inconsistency, turned out to be a symptom of the diagnosis I had received, as possessing "traits of borderline personality disorder" - namely, an unstable sense of self. In me, this manifested itself as constantly changing career goals.

Long story short, invisible monsters seize me from within, making me ride charged, ephemeral, ecstatic highs that convince me I could take up this career path or that, highs that last for anything from one morning to a few days and then send me, inevitably, spiralling down the path of self-doubt, followed by my abandoning the path altogether, very quickly; and this has repeated now, time after dizzying time, for decades on end.

Wait. Let me try to follow Lewis Carroll's timeless wisdom and begin at the beginning.

I have always, perhaps problematically, viewed work - that pursuit into which most of us invest most of our productive years and energy - as the primary source of meaning in my life. I have also looked at it, since my teen years, as a means to make a positive contribution to the world, i.e., to solve real problems that cause unnecessary pain to sentient beings. Given my journey, that was my definition of my purpose in the world.

And so, I embarked on the path of biotechnology aged 17, with lofty goals of alleviating pain and serving humanity through research and innovation. I also thought the path of research was most suited to me, given my issues with social anxiety - I could save the world *and* hide away in labs! However, the subjects I was studying soon failed to interest me. Lost in a haze of indifference, I was soon in the final year of college. To top it off, the career prospects for a biotechnologist in my country had become bleak over the course of my undergraduate years.

So then, upon encouragement from a friend, and infused with fresh hope and much monetary ambition, I began preparing for the entrance examination into an MBA programme, which would land me in a line of work that anyone who knew me, with my conspicuous social anxiety, could see I was ill-fitted for. I was blind to that aspect of things at the time. Perhaps I was too young to lose hope. So, I got ambitious nevertheless: if so, many people could do it and earn handsome packages thereafter, why not me - was my question, was my approach, was the depth of my thought process.

I prodded happily on through the MBA entrance coaching process. I was supremely motivated. I tried my very best to crack the entrance examinations into a set of elite, state-run colleges in the country. I had always wanted to be part of a premier educational institution, it seemed to me. I succeeded.

I was soon walking in, head held high, into a campus of supposed geniuses that quickly saw me tumble headlong into a sense of intellectual inadequacy and self-doubt, coupled with my long-time companions, depression and social anxiety.

I was barely able to keep up with the demands of the rigorous MBA programme. Days would go by that I'd spend locked up in my room, contemplating suicide, crying, sleeping, occasionally writing, and shutting out those who came by to check on me. Simultaneously, disillusioned with the idea of the corporate, I couldn't see meaning in anything I was studying or training myself to work as. Miraculously, though, I got through the programme unscathed.

The corporate experience was soon to follow. Two days into the job, I crashed from anxiety. With constant calls to friends and medication for support, I got through 8 months of work - crashing, crashing, crashing - anxious, underperforming, and terrified on the job. I was thrown out, in the end, due to issues of absenteeism. After one more short stint - also marked by crippling depression and anxiety - I left my career in management for good.

I was going to get married. I went home for a few months, got married, and took a break from work. I tried volunteering with NGOs, I tried foreign languages - the usual suspects. Nothing really worked out or drew me in. Years passed. But my aspiration to make something of myself never left me.

In April 2016, my partner suggested I take up writing; content writing for businesses, in particular. I tried it and - wonder of wonders! - stuck to it, albeit as a sometimes-unholy dance between freelance and full-time work. Four years passed - by far the longest time I'd been able to stick to a career path.
But my ambition began to kick in again - content writing wasn't challenging enough. I could do better, I once again thought, driven by the confidence of having stuck to content writing for a while.

So, I tried to take things on the work front to the 'next level' by trying to work as a content strategist, and failed miserably, thanks mostly to my anxiety. I ran away from that job too - with a sigh of relief - in a few months' time.

Since then, I have experienced motivation towards a number of career paths that light up my mind like a Christmas tree, each for a few days at a time. But the lights fade away quickly and I find myself in a space where I'm questioning the feasibility of the chosen career path due to one reason or another. Then I go veering off again in some other direction altogether.

Earlier, this had been a slower process, invested as I was in degrees and jobs. But now, the whole cycle completes itself in a matter of days. I've gone from aspirations of living as a teacher to a counsellor to a playwright to a poet to a librarian to an experimental psychologist to a sociologist to a mental health start-up owner to a data scientist and beyond during these short but intense highs. It's tiring, how they all seem plausible in that moment and then each possibility fades away quickly, leaving me back at square one.

Now, I work as a freelance writer. This has a few merits over my previous plans, I think. This broad line of work, for one, preserves a lot of my freedom and hence moulds itself to fit my frequent, emotion-fuelled changes in direction. Two, writing is something I have been able to produce consistently in the past. With these as my current consolations, I must move forward. I must keep walking. I must keep writing.

സംസ്കാരത്തിലേക്ക് ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടം

Hypeshia Sekhar

ആഫ്രിക്കൻ ഭൂഘണ്ടത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഇഗ്ബോ സാംസ്കാരിക വൈഭവത്തെ പിൻബലമാക്കികൊണ്ട് അതിശയകരമായ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി പ്രശസ്ത എഴുത്തുകാരൻ ചിന്നുവാ അച്ചബെ എഴുതിയ കൃതി ആണ് " സർവവും ശിഥിലമാക്കുന്നു അഥവാ *Things fall Apart* എന്ന മാൻ ബുക്കർ പ്രൈസിന് അർഹമായ നോവൽ. വെള്ളക്കാരന്റെ അധിനിവേശവും തുടർന്നുണ്ടാക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളും ആണ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തം. പുസ്തകത്തിലെ മറ്റേതൊരു കഥാപാത്രത്തിനും നൽകിയ അതെ പ്രാധാന്യം ആഫ്രിക്കൻ സംസ്കാരത്തിനും എഴുത്തുകാരൻ നൽകുന്നുണ്ട്.

പുസ്തകത്തിന്റെ പേരിൽ നിന്നു തന്നെ വായനക്കാരന് പരോക്ഷമായി നോവലിന്റെ ഉള്ളടകം സൂചകമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നോവലിലെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളിൽ കണ്ണുകൾ ഉടക്കുന്നതിന് മുൻപേ തന്നെ,ആഫ്രിക്കൻ സംസ്കാരത്തിന്റ പച്ചയായ ചിത്രം എഴുത്തുകാരൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നു. ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്നു കൊണ്ട് തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ ഇത്ര കണ്ട് വിപുലവും എന്നാൽ എളുപ്പത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കാൻ പ്രയാസവുമായൊരു സാംസ്കാരിക പ്രത്യാശാസ്ത്രത്തിലാണോ ആ ജനത ജീവിച്ചു പോന്നത് എന്ന് ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ചുപോയേക്കാം. സംസ്കാരമെന്നത് അങ്ങനെയാണല്ലോ? നമ്മുടെത് പോലെയാകണം മറ്റുള്ളവയും എന്ന് വാശി പിടിക്കാനാവില്ലലോ.

കാലാകാലങ്ങളായി ശീലിച്ചുപോന്ന സംസ്കാരത്തെ ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് പിഴുത് എറിയുവാൻ നമുക്ക് സാധിക്കില്ല. എന്നാൽ കൃത്യമായ ഇടപെടലോടുകൂടി സൂക്ഷ്മമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ സാധ്യമാണെന്ന ഉദ്ദാഹരണമായി ചരിത്രപരമായ ഈ നോവൽ മാറിക്കഴിഞ്ഞു. നിഷിതമായ മാറ്റങ്ങൾ എന്നതിനപ്പുറം ബൗദ്ധികമായി നെയ്തെടുത്ത മാറ്റങ്ങളായി ഇവയെ സമീപിക്കാം.

ഒരു പുസ്തകത്തെ പറ്റി എഴുതുമ്പോൾ അതിന്റെ കഥയോടു ഒരടി അകലം പാലിക്കണം എന്ന് പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട്. വായനക്കാരന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായനാനുഭവം തന്റെ അവകാശമാണെന്ന് മാനിക്കുന്നെന്നത് കൊണ്ടു തന്നെ കഥയെ പറ്റി ഞാൻ എഴുതുന്നില്ല. അത് നിങ്ങൾ വായിച്ചറിഞ്ഞോളൂ.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ എന്നെ അതിയായി ആകർഷിച്ചൊരു വസ്തുത അന്യമായികൊണ്ടിരിക്കുന്നൊരു സംസ്കാരത്തെതിനെ കുറിച്ച് ആഴത്തിൽ അറിയാൻ സാധിച്ചെന്നുള്ളതാണ്.ആഫ്രിക്ക എന്ന ഭൂഘണ്ടത്തെ ഒരു വ്യക്തിയോടു സാമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ, (പ്രധാന കഥാപാത്രം)ആ വ്യക്തിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ~ അയാളുടെ ജനനം, തുടങ്ങി ജീവിച്ചു വന്ന കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഉടലെടുക്കുന്ന രീതി, ഒരു പക്ഷേ ഒരു ഗ്രീക്ക് ട്രാജിക് ഹീറോ കഥാപാത്രത്തിന് സമാനമായി പ്രകടമാകുന്ന ഉയർച്ചയും താഴ്ചയും, അത് പോലെ അവിസ്മരണിയമായ ഒരു പ്രക്രിയായി നോക്കി കാണാൻ സാധിക്കും. കാലമത്രയും അയാൾ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിച്ചുപോന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഗതി അത്യുന്നതമായ വായനാനുഭവം സമ്മാനിക്കുന്നു.കാത്തുപോന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ ഊർന്നു പോയ വേരുകൾ അടറിത്തിയെറിയുമ്പോൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന ദാരുണതകൾ തികച്ചും

തന്മയത്വത്തോടു കൂടി ഈ നോവൽ വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു. വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം ഇന്നും ഇത്തരം പിഴുതുമാറ്റലുകൾ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു എന്നത് നമ്മൾ മറന്നുകൊണ്ട് ഓർക്കുന്ന ഒന്നാണ്.

മന്ത്രവാദത്തിൽ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു ജനത. ഒരു കുഞ്ഞ് ജനിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ജീവിതം സന്തോഷകരമായിരിക്കുമോ അതോ അത് നാശത്തിലേക്ക് ആണോ നീങ്ങുന്നതെന്നത് കുട്ടിയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന "ച്ചി" അഥവാ പരദേവതയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും എന്ന് കരുതുന്ന മാതാപിതാക്കൾ. ഇനി അഥവാ ആ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ദാരുണമായി മരണപ്പെട്ടു പോവുകയാണെങ്കിൽ അവയെ തീർച്ചയായും പ്രേതലോകവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന എന്തോ ഒരു ഘടകം അവരിലുണ്ട് എന്ന വിശ്വാസവും, ആ അദൃശ്യ ബന്ധം മുറിച്ചു മാറ്റുന്നതിന് അവർ ശീലിച്ചു പോന്ന പ്രത്യേകതരം വിശ്വാസങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും,നമ്മളിൽ അതിശയം ഉണർത്തും. ജീവിതത്തിൽ ഏത് പ്രതിസന്ധിയുണ്ടായാലും അതിന് പ്രതിവിധി നല്കാൻ അഞ്ചാല എന്ന് പേരായ വെളിച്ചപ്പാടിന് ദൈവഹിതം അരുളാൻ സാധിക്കും എന്ന് കണടച്ചു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം ജനങ്ങൾ .

കാച്ചിൽ ആണ് പ്രധാന ഭക്ഷണം. അവർ അത് കൃഷി ചെയ്യുന്നതും വിളവെടുക്കുന്നതും പോലും അവരുടെ പരദേവതകളെ പ്രിതിപ്പെടുത്തികൊണ്ടാണ്. പരദേവതയുടെ ക്ഷോഭംപൂണ്ടാൽ അവരുടെ കുലം തന്നെ നശിച്ചുപൊകും എന്നവർ ഭയന്നുപോന്നിരുന്നതിനാലാണത്. ആഴ്ചകളോളം നീണ്ടു നില്ക്കുന്ന കാച്ചിൽ ഉത്സവം, അതിനു മുന്നോടിയായി ആചരിക്കുന്ന ശാന്തിമുഹൂർത്തവും അവിസ്മരണിയമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

ഇത്തരം സംസ്കാരങ്ങളിൽ ഒരു പെണ്ണിന്റെ പദവി എന്താണ് എന്ന് അറിയുവാൻ എനിക്ക് ആകാംക്ഷ തോന്നി. ഒരു പുരുഷനു എത്ര പേരെ വേണമെങ്കിലും ഭാര്യയാക്കാം. ഈ ഭാര്യമാർ അയാളുടെ കൂടെ എതിർപ്പ് ഒന്നും കൂടാതെ ജീവിച്ചു പോന്നു. ഭർത്താവിനെ പേരേടെത്തു വിളിക്കാം എന്നതലാതെ പ്രത്യേകിച്ചു അവർക്ക് എന്തെങ്കിലും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ഉള്ളതായി കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. ആദ്യ ഭാര്യക്ക് മറ്റു ഭാര്യമാരേക്കാൾ മുൻതൂക്കം ലഭിക്കും എന്ന് മാത്രം. പല ചടങ്ങുകളിലും ഭാര്യമാർ ക്രമാനുസരേണയാണ് പങ്കെടുക്കുന്നത്. ഭർത്താവ് തന്റെ ഭാര്യമാർ പ്രത്യകം പ്രത്യകം ഉണ്ടാക്കുന്ന ആഹാരം ഭക്ഷിക്കുകയും അവരോടൊപ്പം ശയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ ഒരുമിച്ച് ഭർത്താവിനെ കൃഷിയിൽ സഹായിക്കുന്നു, തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ഒരുമിച്ച് വളർത്തുന്നു. ഈ സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിൽ എന്തെങ്കിലും പക്ഷഭേതപരമായ വഴക്കുകളൊന്നും തന്നെ കാണാനും സാധിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അവർ അത്തരം കുടുംബ വ്യവ്സഥകളിൽ അടിയുറച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്ന് വായനക്കാരന് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. മനുഷ്യൻ പ്രത്യക്ഷപരമായി ഒരാളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നില്ല എന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തൽ.

പ്രധാന കഥാപാത്രത്തിന്റെ രണ്ടാം ഭാര്യ തന്റെ സ്വന്തം ഇഷ്ടാനുസരണം മുൻ ഭർത്താവിനെ വേണ്ടന്നു വെയ്ക്കുകയും തുടർന്നു ഈ കഥാനായകനെ വിവാഹം കഴിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. തന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പൂർണ്ണമായ സ്വതന്ത്ര്യം അവർ ഉപയോഗിക്കുന്നുയെന്നത് എന്നെ അതിശയപ്പിച്ചു. സാധാരണ ഗതിയിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തം! അവരുടെ വിപുലമായ വിവാഹ ആഘോഷങ്ങൾ അവരുടെ ഗോത്ര സംസ്കാരവുമായി ഇടകലർന്നിരിക്കുന്നു.

ഇത്തരം സംസ്കാര പശ്ചാത്തലത്തിൽ എന്തെങ്കിലും മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടു വരാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അത് എത്ര കണ്ട് പ്രക്ഷുബ്ധമാകും എന്നത് വ്യക്തമാണ്. അവരുടെ സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങൾ നമ്മളിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. എന്നാൽ അതിലെ തെറ്റും ശരിയും എന്താണ് എന്നത് വേർതിരിക്കാൻ വായനക്കാരന് സാധിക്കുമോയെന്നനിക്കറിയില്ല. അവരിൽ പ്രകടമായ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടു വരുന്നതും അവരുടെ മണ്ണിൽ പുതിയ ഒരു സംസകാരം കാൽവെയ്പ്പ് നടത്തുന്നതും ശരിയോ തെറ്റോ എന്നത് ചിന്തിപ്പിക്കുന്നൊരു വസ്തുതയാണ് .

നോവലിൽ ബ്രിട്ടിഷ് സംസ്കാരം എങ്ങനെ അതിന്റെ വേരുകൾ ആഫ്രിക്കൻ മണ്ണിൽ ഊന്നിയതെന്നും എത്രത്തോളം കുടിലമായി അവരുടെ മതത്തെയും ആചാരങ്ങളെയും അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതെന്നും എഴുത്തുകാരൻ കാണിച്ചു തരുന്നു. സ്വന്തം ആചാരങ്ങളെയും പരദേവങ്ങളെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി മനുഷ്യൻ തമ്മിലടിക്കുന്നത് ഇന്നും ഇന്നലെയും തുടങ്ങിയ കാര്യം അല്ലയെന്നും അത് മനുഷ്യരാശിയോളം നീണ്ടു നില്ക്കാൻ കെല്പുള്ള ഒരു ആചാരമാണെന്നും നോവൽ കാട്ടി തരുന്നു.

കാലഘട്ടങ്ങൾ എത്ര താണ്ടി വന്നതായാലും മനുഷ്യന് അവന്റെ സംസ്കാരത്തെ ഒരിക്കലും തള്ളി പറയുവാൻ സാധിക്കില്ല. 21ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നാം ജീവിക്കുമ്പോഴും മേൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ തികച്ചും വസ്തുതാപരമായ ഒരാശയമാണ്. അമ്പരചുംബികളായ സൗധങ്ങൾ നമ്മൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുമ്പോഴും മറ്റൊരു ആചാരത്തെയോ സംസ്കാരത്തേയൊ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും സംസ്കാരം എന്നത് അത്ര വേഗം പിഴുതെറിയാൻ പറ്റാത്ത ഒന്നാണെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത് 21ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിക്കുന്ന നാം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടന്ന സംഭവത്തെ കുറിച്ചു ഇന്നും വായനയുടെ ഭാഗമാക്കുമ്പോഴാണ്.

Art by Revathi Suresh

FICTION

Souvenir

Joseph Antony

Seraphine traveled from her home 30 miles away from Huma's, twice a month to be with her in the uncluttered room.
When that day arrives, Huma bathes herself in attar sprinkled water and get dressed in an attire – one that she would have chosen at the night of their last communion, one which she had never worn already. In the days that stood between them, she renounced even her confined worldly pleasures.

Everyone in a nation never gets the taste of the independence they desire, even when the nation itself does. Though the blindfolds are removed, some are still held by chains tightened around their wrists, ankles, necks, and what not. Without rallies and fights, they create for themselves a world free of tyranny, dreaming that they would inhabit this short-lived world all their lives.
For Huma, it's the presence of Seraphine behind the locked doors of a modest room in her relatively larger household that gave the flight to a free world.
It had been six years since her mother found a photo of her without wearing a hijab and her already clipped wings were cut down to the scapular.

"You will never go outside anymore without us", her father said.

Art by Indrajith Baby

They arranged a home tutor and she was taken outside only to attend the exams until she graduated.
She met Seraphine two years ago, seated near her, humming a song that Huma was unable to recognize but still remembers. A voice that liberated her momentarily.
"Can you teach me?", she asked hurriedly amidst the instructions given before they took the exam.

“Sorry, if you meant it. I just like that song”, Seraphine answered, intrigued at the question. She never got any reply, but her hands held a paper flooded with words hanging at the corners after the exam ended. Brooding over the letter for two days, she did what Huma sought. Upon the wind of her arrival, even Huma’s fallen feathers flew.

“I will come on the 18th of next month”

“Till then?”, Huma paused and gave a penny to her. Seraphine held her hand with the penny interlocked between and showered kisses on her palms, fingers, and along the veins that her lips traced from the knuckles.

In the blink of an eye, Huma re-lived the moment of their separation when they last met realizing the day had come. She heard the sweet echoes of 18 and even felt the rush of kisses all over her body. Like a chariot standing still in the hope that rain wouldn’t curb the festival procession, she waited.

Some days, she would come in the morning and some other days at noon. Seraphine never missed coming on the day she promised. Though they had the privilege of a telephone in the age of letters, it never held the keys to reach their new world. Huma asked her once,

“When the sun is visible, could you be here beside me in this bed?”

“Yes, and someday, the sun will rise with us and we will watch it together”.

As the bus left the city, the summer smeared golden sweats on Seraphine’s face. Reminiscing the days that led her to this, she took a penny from her purse, hung her hand outside the window, and let the wind wash away all its tears. The day she met Huma, reading her well-planned escape letter, turning up as a fake - tutor for her, desiring her freedom, selling her hand-knitted sweaters, longing to burn her body in the sins of their love and the 31 pennies - her thoughts wandered like the clouds that floated along the stream.

“Did you knit?”, Seraphine asked drying her hair as she was drenched in rain.

“Yes, I used all the yarns, every colour I had”

“Next time when I come, I will buy yarns. What colours do you want?”

“Sera, I will never knit in this place again. If you sell this one, I should have the money to leave from here”.

She took the newly knit woolen sweater with yarns of a rainbow and wrapped it over the trembling body of Seraphine. In the witness of its warmth, they embraced each other.
“So, this is the one going to give me the last penny”, when she said that, she decided to buy it herself. But she never showed any signs.
“You always want a single penny every time you sell my sweater. Is this enough for you to survive our fate?”, she drowned her face in the cascade of Seraphine’s dark hair.
“I have seen the coastal people. The ones who love every drop of the sea and wish they would swim through it all their breath. But the storms and floods of nature never let that happen. So, they return to the shores. Some with pearls, some with seashells, some with the sound and taste of the waves. Till they go back again, whatever is in their hands, that’s their sea”
The red of her collarbone was ruined by Huma’s kohled tears. In the roar of the rain, they tattooed traces of love and pleasure on each other’s skin.
Seraphine felt a tickle at the nape of her neck as these moments flashed their way through her mind.
With a sudden halt of the bus and the effect of the dropped penny on the road, she came to her present.
When she got down from the bus, running to pick the penny she was blocked by a man with a rifle.
“You dare to run from us? Step aside.”

She saw a group of militants, men, and women standing in front of the bus. People were driven down as a militant got into the bus and shouted,
“If you don’t want to get out, burn along with it for what your government does to us”.

In the quest for freedom, somehow people derail from their path and their own people’s blood spill on their hands and they never know the differences. Everything is red.
“You are not allowed to travel further into our region. If you want to go back from here alive, give us all the money you have”
Some people started to queue up to give their possessions to the man and woman who made sure that the people have nothing of monetary value left.
Seraphine stood away from them, with the money to buy Huma’s last sweater and 30 pennies, thinking about the lone penny on the road.

KUVVI- THE STORY ABOUT WAITING

Hypeshia Shekar

The sun was like a small bright spot, emerging out from the cloudy shadows of Perambal. ***Kuvvi***, sat on the periphery of the rocks that were dampened by the rain from the previous nights. He never liked the rain and the dampness that came along with it. But this time, he had no choice, but to sit on the wet rocks and wait. He had been waiting there since some days. His eyes, heavily thoughtful about something. Raju, his neighbourhood friend, had never seen Kuvvi being pensive like that.

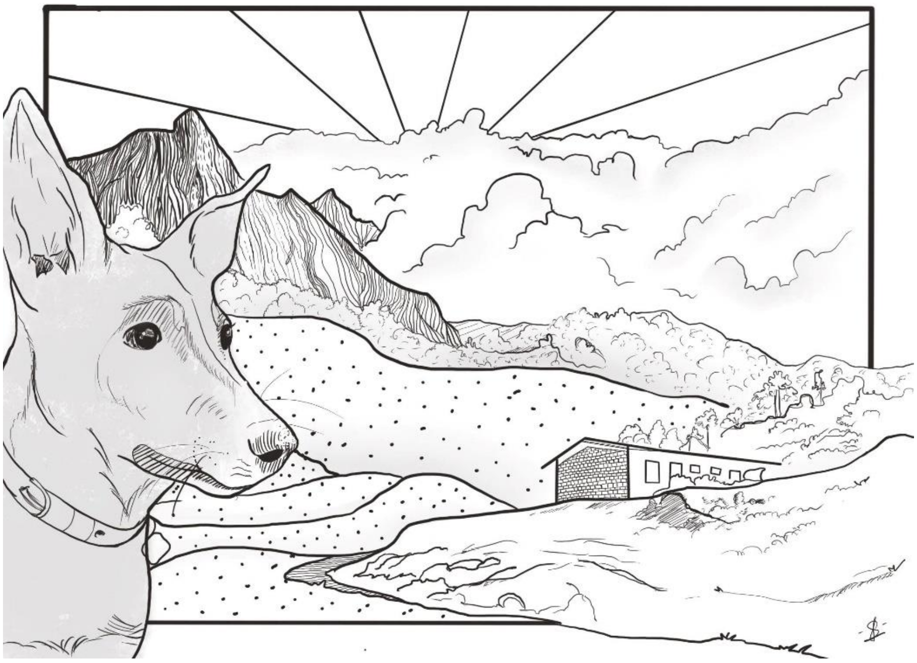

Art by Sibi Mathew

He told Kuvvi, "Stand up, it is drizzling. Let us go and take cover under some roof."

Kuvvi did not respond. He sat there nonchalant, as though he did not hear the words of Raju. He was lost in the abyss of his memories. The memories about a life that got shattered in a split second by the twist of a finger-tip. Gloom enveloped his eyes as the memories began to rush over to his mind. He looked tired.

Perambal was once home to Kuvvi. The place where he resided along with the family of his master. A small rural hamlet, lined by shafts, that were home to the plantation workers. They would toil hard and come back to their shafts to make peace with the day. It was a small place that contained their happiness and sorrows. Kuvvi lived in one of these shafts that lined the muddy hills.

Every morning he would wake up at 6 and make noise so that his master would wake up and take him for the morning walk. It was a leisurely morning routine he enjoyed very much. Some days, ***karuppi***, the little daughter of his master also accompanied them. They walked along the muddy pathway, channelling the plantation hills. The lush green velvety blanket, which was covered with mist, was something of a scenic pleasure, that made Perambal, a symbol of beauty. Kuvvi would sniff around the moist laden leaves when the shrill voice of Karuppi reaches his ears. "*Kuvvi....Kuvvi*"....he turns towards her, as her shrill voice reaches his ears. The little girl with a tiny round face, glowing with happiness, came running after him. Together they would roam around the hilly area enjoying the beauty of the fresh mornings.

Kuvvi would run towards the horizon, to see the sun waking up slowly from its sleep to brighten up Perambal. He would look at that sight for a brief moment, only to later roam around the hilly areas, sniffing the tiny wild flowers that decorated the hills. His master never put a chain around Kuvvi's neck. He trusted Kuvvi and knew very well that Kuvvi had already become a part of his family and that he would never run away from them. In fact, Kuvvi was a known face to the people of Peramabal. He was liked by everyone and they knew that he would never be a nuisance for them.

Sarasa, the old woman who went every morning to the plantation to pick tea leaves, made fun of Kuvvi. Jokes that are light hearted and not hurtful! She would ask him, "Hey, Kuvvi, why do you pee only at some specific spots? Kuvvi would wage his tail at her at times. But when the question got repeated every day, he learned the art of paying little attention to her monotonous question.

Karuppi, the little daughter of the Master, was his best friend. Aged seven, she was life to him. The little one played hide and seek with Kuvvi. She would hide in some place, when Kuvvi turned away his head. She would then call out his name. Her shrill sound echoed inside the roof. Kuvvi would come running to sniff her out from the place where she was hiding. Both of them would jump out of joy when Kuvvi found out Karuppi from her hideouts. They continued playing until one of them got tired. Then, they would take rest by the huge tree that gave shades to their home. Kuvvi would lie on the ground, his eyes looking eagerly at Karuppi, when she strolled around the tree picking up the dry leaves strewn on the ground. Occasionally she would touch the barks of the tree and hug it. Kuvvi never understood, why the little girl hugged the tree and he felt jealous.

Later in the afternoon, Karuppi would give a piece of her fried fish to Kuvvi during the lunch. She gets scolded every time by her mother for that humble act. Karuppi, nevertheless continued the act of giving a daily dose of love, in the form of fried fish to Kuvvi.

Their life went on that way, unperturbed by anything. His master would go to work every day at the plantation factory. When he returns home, Kuvvi would run towards him, waging his tail. Sometimes, the master would buy snacks from a small tea-shop at the town. On such days, Kuvvi would be brimming with happiness, as his master happily gave him a small portion of the snacks. Every evening, he stood by the tree, waiting for his master to return with the evening specials. Some days, he will be disappointed by his master, when he returns empty handed. Then the master would console Kuvvi, by telling that, "Eda, I will get you something tomorrow."

How can a poor plantation worker buy snacks every day? Kuvvi never thought that. And his master made sure that, neither Kuvvi nor Karuppi knew about their penury. "You somehow know the magic of living happily with so little you got", said Kamala, wife of the Master.

It was one such odd day for Kuvvi and her family. Thunder and lightning filled the air. There had been heavy rainfall in Perambal since some days. The place, had never witnessed rain with such a magnitude. The rain lashed out bending the long blades of the grass which had earlier stood in attention with pride, immersing them in the depth of water. Kuvvi, felt uneasy when the long gusty wind began to blow hard twirling the trees in a to and fro motion. Something bad was going to happen, a strange feeling trickled down through his body.

Karuppi got frightened as the loud thunder echoed in the air, sending their small shaft to a shiver. She ran towards her mother for safety. Kamala rubbed Karuppi's hair, consoling her telling that lightning and thunder are the Gods of Nature and that they cannot harm them. The master looked worried of how he will go to work the next day, if it continued raining like that. He couldn't think of sparing a day's work. He stood by the door, lost in his thoughts, as it showered heavily outside. It had been some days since he went to work.

Chandran from the next-door home, called out to the master. "Hey, it is raining non-stop."

"Yes", replied master with a heavy voice followed by "I am thinking if I will be able to go to work the next day."

"Yes, it seems difficult, if the rain continues like this" said Chandran.

“It’s always difficult for the poor”, thought the master in despair. Kamala, came towards him at that moment, as though she read these murky thoughts getting clouded in her husband’s mind.

“It will be fine, the next morning. You need not worry”, she assured her husband. Even then the master looked disturbed. She asked him to get inside and have the dinner. The master suddenly looked for Karuppi. The family used to dine together. “She has fallen asleep” said Kamala as she arranged the food on the plate- White rice and long-bean mezuku, with a toast of mango pickle to add more taste to the dinner. The master ate the food half-heartedly, quite unusual of his ways. Because he was a person who always appreciated anything that kamala cooked for them. Kamala knew very well, why her husband looked so anxious. They lived on the meagre amount that the master got from the work. And he had a loan to pay back.

Once they finished having their dinner, Kamala went and gave Kuvvi, a portion of the food, with left over fish curry from the previous day. Kuvvi, did not mind which day the fish was cooked, as long as it was fish. However, on that day, he did not feel like eating. He stood beside the food, not evening taking a look at it. Kamala bursted out at him, for not eating. She yelled at Kuvvi telling, “Why? Can’t you eat the food because it was mixed with the fish curry from the other day? You used to eat them noh? She kept asking Kuvvi. Kuvvi however, stood adamant by not even taking a look at the food.

Outside, the rain poured heavily when they extinguished the lanterns and went to sleep. Darkness engulfed the home, just like the thoughts that engulfed the mind of Kuvvi and his master. Somehow, both of them could not sleep that night. The master looked at his wife, sleeping peacefully beside him. He wondered, how she could sleep like that. The master got out from the bed. No sooner did he begin to walk towards the door, when a loud sound exploded, leaving everything blacked out.

Morning broke out feverishly. Kuvvi ran here and there, looking for Karuppi and his master. He could not find them. The hills that once looked friendly and home to him, now looked like a distant place. Everything so familiar and similar seemed to have been washed off. He looked at Perambal, the beauty, which has now been swept under the wreckage of nature. The dark clouds have bent over the hills, wiping out the beautiful mornings from its face. Kuvvi looked around and thought, Yes, there were no beautiful mornings, no shafts, no master, no Karuppi to be found anywhere. He wondered, if he got lost in some strange place. Thoughts began to weigh heavily in his mind. Did the master and family abandon me? No, they can’t!

The dampened air resonated with the siren of the ambulances. Its loud noise rolled over to the ears of Kuvvi, as he sat by the wet rocks, impatiently looking at the bunch of strangers, running around the place, helping the poor who somehow miraculously saved their lives. He wanted to ask them if they had seen his master and family. But he couldn't utter a word. He got apprehensive if they would understand his language. Words got stuck in his throat. The loud voice of the huge vehicles, that were throwing out the mud from the debris and digging out lifeless bodies that were once familiar and smiling faces, caught Kuvvi's attention. Hehad never seen such vehicles before in his life.

Perambal, a once beautiful memory, now seeped into Kuvvi, like an aftermath of grief that got trickled down from his eyes. It's been day three since Kuvvi has been searching for his best friend and his Master. Everybody now began to notice the dog that was patiently waiting by the side of the dampened rocks, where once his small house stood. At times, he looked doubtful if Master and Karuppi were playing hide and seek with him. Lost as though in a dream, he hears the shrill voice of Karuppi calling out his name, *"Kuvvi…Kuvvi", the little girl with a small round face came running towards him.* Kuvvi suddenly took a leap from the wet rocks and ran forward, hoping against hope, that he would find out his Master and Karuppi from their hideouts!

Memoirs in Water

Hamna Mariyam

It was summer in Calicut. Far from popular perception, the sun was lashing its pitiless heat on every object it grazed – regardless of human, hibiscus or ants. And to rub salt on wounds, humidity dressed himself in minute pools of water on every pore of the skin; a chain of lakes on the majestic human topography with steam gushing through one's eyes and nostrils is never a desirable portrait. A painter seeking beauty, in these circumstances, would have thrown shades of blue on her canvas with the majestic Arabian sea and its sea waves watching over the whole city, but she would carefully elude the sweat bearing humans. Don't we all love this immaculate conception of beauty and in pursuit of it not address the real, much like shoving all the clothes and pots and crayons in the shelf so that the living room is impeccable or like fighting a thousand demons in one's heart with an eternal smile plastered across the face.

But today, the painter can be real. Today, it drizzled the first summer showers! Water like pearls dripped through the canopy of mango trees of Kadija's courtyard. Some of her mango flowers fell on the moist ground too, but she was ecstatic. Rains always brought the thousand-feathered peacock in her alive, her heart dancing the bird's dance, her eyes dancing too as her irises reflected the rains. She heard the jackfruit tree in her backyard pregnant with far too many jackfruits, splashing a few ripe fruits all over the ground. She imagined umma* muttering in her breath the next day grabbing the broom and battling with the yellow-brown mire of jackfruit-soil combo covered with big houseflies with a blue tinge at their back. Tomorrow, she paused to remind herself that the air would smell of jackfruits even after umma's incessant cleaning. Nature always clings to its calling, it knows of no other way.

Kadija has always loved the summer air. It was a platter of smells of her favourite fruits – mangoes and jackfruits in plenty. If only the sun was a tad bit kinder, she often thought to herself. She was in her usual spot when school shuts for summer, under the big, old mango tree reading the many books her uppa* bought her from the bookstores near the Public Library. These days, it has become a ritual for her and her father to frequent the bookstores during every holiday. Buy all the books you want, he would say fondly and she would flutter like a butterfly through those old second hand copies, yellowed by time and use, smelling of other people's stories. She was fascinated by antiquity and at the same time bore an intense dislike towards the glaze that newness reeked off, be it characterless skyscrapers of glossy books, her revulsion was equally measured.

Her books were touched by many before her and hence bore part of their souls on every page in different degrees. Some would have cried and tear drops never really

vapourised, some laughed at the pathos that seemed unwanted as they could not connect with the lines, some kept their tea cups which left stains and others left feathers – those treasured bookmarks, in addition to the dramatic tales etched on the parchment like the memory of an unforgettable now unwanted tattoo, and as garnish, like a candelabra on a long marble paved alley, it shone of the fallen mango blossoms. And then some rain drops from the cotton candy of nimbus clouds roaring towards the earth like an army from the skies. She looked up trying to invade the skies back, take all the heaven's bounties into her heart, and when she failed, she ran where the yam leaves ran its colony and kept abreast the perfect spheres of water droplets. Her adventure did not end there and she proceeded to the mudbrick wall were vines grew in plenty. She was particularly fond of this climber that had a water crown on its tip as it rained. She would pluck those and run under her lashes like huge kohl lines as water seeped into her eyes and touched her heart.

As the first wave of the smell of moist earth tantalized her, she levitated like Marquez's Remedios the Beauty. She remembered looking for the smell in the many perfumes people wore, in the yellowed pages of a forgotten book, in the locks of babies, but terribly failed. Only the summer rain that bore its waters from the Arabian Sea could satisfy her with that smell. It was the song of healing of a parched earth waiting days and nights to quench her thirst. Mad magnificent beauty that bewitched every cell of one's existence cannot not be associated with unbridled pain and unverifiable passions. She later learnt to call the smell petrichor but what did it matter! To her, the rains came before the words ever did.

***

ഗ്രേ ലാഡ്റോ കഫേയിലെ രണ്ടു കസേരകൾ

Amith K

ചെറിയ കുലുക്കത്തോടെ നീങ്ങിയ ട്രാമിന്റെ തുരുമ്പിച്ച കമ്പിയിൽ ചാരിനിന്ന് ഫോണിൽ നോക്കിയപ്പോഴാണ് കുറെ റിവ്യൂസ്ന്നടിയിൽ ഒരു സായിപ്പിന്റെ രണ്ടു വരി കണ്ടത് . എനിക്ക് സ്ട്രൈക്ക് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഇട്ട റിവ്യൂ പോലുണ്ട് .മൂപ്പര് എന്താ ഉദ്ദേശിച്ചെന്നു ഒരു പിടിയും കിട്ടിയില്ല

സാധനങ്ങൾ ഒക്കെ അടക്കി വെച്ച ക്ഷീണത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ അതിനെക്കുറിച്ചു വീണ്ടുമാലോചിച്ചു . അവസാനം ആ സായിപ്പ് ഒരു കഞ്ചയാണെന്ന ഒരാശയം ആശ്വാസമെന്നോണം എന്നെ ഉറക്കത്തിലാഴ്ത്തി .

പുതിയ നഗരം . മഴയിൽ കുതിർന്ന സന്ധ്യയുടെ ഗൂഗിൾ ചിത്രങ്ങളും വകയിലെ അമ്മാവന്റെ പഴയ തള്ളും മാത്രമാണ് ഒരു ഇൻട്രോ എന്നപോലെ എനിക്ക് ഈ നഗരത്തെകുറിച്ച അറിയുക .തിരക്കുകൾക്ക് ഒരു മാറ്റവും ഇല്ല , എങ്കിലും പുതിയ തിരക്കുകൾ എന്ന് വിളിക്കാം .കൂട്ടുകാർക്കും വെല്യമാറ്റമില്ല പുതിയതും പഴയതും എന്ന പോലെ വിളിക്കാൻ അധികമാരുമില്ല.ചാറ്റുകളെല്ലാം കോൺവെർസേഷൻ എന്ന് സുക്കറണ്ണന്റെ പേര് മാത്രം എല്ലാം വെറും റിപ്ലൈ മാത്രം ആയി മാറുന്നു . എങ്കിലും ഞാൻ കൂൾ ആണെന്ന് ഇടക്ക് ഇടക്ക് എന്നെ തന്നെ ഓർമിപ്പിച്ചു

കുറച് ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം കോൺടെന്റ് മാനേജർ ആയ സിറാജ് അലിയാണ് ഈ കഫേയെകുറിച്ച വീണ്ടും പറഞ്ഞത് .എന്റെ ക്യൂരിയോസിറ്റി കാരണം വഴിയടക്കം അലി പറഞ്ഞു തന്നു,

എന്താ വീക്കെൻഡ് പരിപാടിയെന്ന ചോദ്യത്തിലാണ് കഫേയിലേക്ക് പോവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചത് . വഴി ഞാൻ മറന്നെങ്കിലും ഗൂഗിള് തെറ്റിച്ചില്ല.
ഉച്ച കഴിഞ്ഞു ഒരു ട്രാമിൽ കയറി ഇരുന്നു .രണ്ടു ചെക്കന്മാരുടെ ഒരുമാതിരി നോട്ടം കണ്ടപ്പോൾ വേറെ സീറ്റിൽ ഇരിക്കണം എന്ന് തോന്നി ! വേണ്ട ഇവിടെ തന്നെ ഞാൻ ഇരിക്കും . മെല്ലെ കണ്ണടിച്ചിരുന്നു

പേടി കാരണം മാത്രമാണോ ഞാൻ ഇത്രയും കാലം ജീവിച്ചേ ? കുറെ പേർ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ ജീവിക്കുന്നു, ഞാനോ? ഓരോരോ ആഗ്രഹങ്ങൾ എന്ന പോലെ ഓരോ പേടി എന്നെ മുന്നോട് കൊണ്ടുപോയി .അമ്മയോടുള്ള പേടി ,പ്രോഗ്രെസ് കാർഡിലെ സി പ്ലക്സുകളോടുള്ള പേടി , ഷാൾ ഇട്ടിലെങ്കിൽ ചീത്തപറയുന്ന കാമുകനോടുള്ള പേടി . ഒരിക്കലെങ്കിലും ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വിട്ടുപോവാൻ കിട്ടിയ ധൈര്യം മാത്രമായിരുന്നു എന്റെ സ്വാതന്ത്രം എന്ന കോൺസെപ്റ്റ്! അമ്മയുമച്ഛനും നെയ്തെടുത്ത അവരുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ വലിച്ചൂരി എറിയാൻ എപ്പോഴോ കിട്ടിയ ഊർജമാണ് എനിക്കീ നഗരത്തെ സമ്മാനിച്ചത് .

സിനിമയിൽ കാണുന്ന പോലെ മഴയും മഞ്ഞുമൊന്നും കണ്ടില്ല! നല്ല കട്ടക്ക് വെയിലടിക്കുന്നു ,സൺ ഗ്ലാസിന്റെ കൂളിംഗിനെ മറികടക്കുവാൻ നൊക്കുന്ന രശ്മികൾ

വീണ്ടും ഓരോ തെരുവുകൾ കടന്നു ട്രാം പോവുന്നു.ഇപ്പൊ ഒരു കപ്പിൾ അല്ലാതെ ആരും വണ്ടിയിലില്ല ! ഒരു നല്ല സെറ്റിങ് കിട്ടിയപ്പോൾ അവരറിയാതെ പിന്നിൽ നിന്നും ഒരു ഫോട്ടോ എടുത്തു. പെർഫെക്റ്റ് ! എന്ത് ചീഞ്ഞ പരിപാടിയാലേ മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വകാര്യതയിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്നത് ! ബ്ലാക്ക് ആൻഡ് വൈറ്റ് ആക്കണോ എന്ന കൺഫ്യൂഷൻ കഴിയും മുമ്പ് സ്റ്റോപ്പ് എത്തി .

പുതിയ നഗരത്തിന്റെ യാതൊരു ശേഷിപ്പും ഇവിടെയില്ല ,ഇത് തിരിച്ചാണ് ശരിക്കും പറയേണ്ടത് . വയസ്സേറിയ കെട്ടിടങ്ങൾ അതിൽ മറപറ്റി ജീവിക്കുന്ന കുറേപേർ , തങ്ങളുടെ പുറകിലാണീ നഗരം ഉയരുന്നതെന്നപോലെ കൂനിനടക്കുന്ന വയസ്സന്മാർ .പച്ചക്കറികൾക്കുപിന്നിൽ വെറ്റില ചവക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ , അലി പറഞ്ഞ പോലെ ആത്മാവിനെ മറന്നുള്ള ജീവിതം മാത്രമാണ് ഈ വലിയ നഗരത്തിലെ പല ജീവനുകൾക്കും .

ആ പഴയ റിക്ഷാകുളുടെ പിന്നിലുള്ള കെട്ടിടം ,അതുതന്നെയാവണം കഫേ .അതെ ,"ദി ഗ്രേ ലാഡറോ " കറപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വ്യക്തമായിത്തന്നെ കാണാം!
എന്തോ ആലോചിച്ച് റോഡ് കടക്കുമ്പോൾ ഏതോ റിക്ഷാക്കാരന്റെ തെറി കേട്ടു.
ഏതോ ജീവിയുടെ ജീർണിച്ച കിടക്കുന്ന അവശിഷ്ടത്തിൽ ചവിട്ടാതിരിക്കാൻ നോക്കി നടന്നു.ഒരു കടയുടെ ഓരത്തുകൂടെ നടന്നു ആ പഴകിയ ഗോവണിയുടെ പിടിയിൽ തൊടാതെ മുകളിൽ കയറി.ഡോർ തുറക്കും മുമ്പേ രണ്ടു യുവതികൾ അത് പുറത്തേക്കിറങ്ങി,തുറന്ന ഡോറിലൂടെയുള്ള തണുപ്പ് എന്റെ മുന്നിലെ ചൂടുവായുവിനെ ബേധിച്ചു മുഖത്തേക്കിറങ്ങി.

ഞാൻ മനസ്സിൽ കണ്ട ചിത്രത്തിൻെറ നിറങ്ങളെല്ലാം അടർത്തിയെടുത്ത് പഴകിയനിറങ്ങൾ ചാലിച്ച് വെച്ചിരിക്കുന്നു . കുറച്ച് ഡിം ആയ വെളിച്ചത്തിൽ സെറ്റ് ചെയ്ത വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കഫേ . എല്ലാം അടുക്കത്തോടെ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നു .ആ മേശകളുടെ അടുക്കം പോലും കുറെ മനുഷ്യർക്കില്ല .കസേരയിൽ കാൽവെച്ച് ടേബിളിൽ ഇരുന്നു ബിയറടിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ,
ഏതോ ഭാഗത്തു ഒരു പഴയ ബംഗാളി പാട്ടുയരുന്നു.സ്റ്റാലിന്റെ ചിത്രമുള്ള ചുമരിന്റെ മുന്നിലായി ഒരു കണ്ണട വെച്ച സ്ത്രീയാണ് പാട്ടുപാടുന്നത്.ഓരോ വരികളും കഴിയുമ്പോൾ ആർപ്പുവിളിയാണ് (ഒരു കവിതയാണോ എന്ന് തോന്നുന്നു)അപ്പുറതത് ശീട്ട് കളിക്കുന്ന ചിലർ ,ശീട്ടുകളിക്കു വേണ്ടിമാത്രമുള്ള പബ്ബ്കളുണ്ടല്ലോ ഇവരെന്താണ് ഇവിടെ എന്ന തോന്നൽ വെറുതെ വന്നു .ആരാലും ശ്രദ്ധിക്കപെടാത്തതിൽ കിട്ടുന്ന ആനന്ദത്തിൽ മുഴുകി സംസാരിക്കുന്ന കമിതാക്കൾ , കഴിഞ്ഞ ഏതോ ബഗാന്റെ കളിയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞ വഴക്കുണ്ടാക്കുന്ന യുവാക്കൾക്കിടയിൽ സംസാരിക്കുന്ന വൃദ്ധൻ അപ്പോഴും തന്റെ ചുണ്ടിലെ സിഗർ വീഴാതെ കണ്ട്രോൾ ചെയ്യുന്നു

ഇഷ്ടപെടാതിരിക്കാനുള്ള ഒരു കാരണവും കണ്ടുപിടിക്കാനായില്ല ,ചില കസേരകൾ കാലിയാണെങ്കിലും കുറച്ചപ്പുറത് കാപ്പിയും മറ്റും ഉണ്ടാക്കുന്ന ചെയ്യുന്ന സ്റ്റേഷന്റെ പിറകിലെ ടേബിൾ എന്നിലെ ഇന്ട്രോവേർട്ട് കണ്ടുപിടിച്ച കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു .
ടേബിളിൽ ഒരു ബുക്ക് ഇരിപ്പുണ്ട് ,റിപ്പീറ്റഡ് റീഡിങ്ങിന്റെ എല്ലാ ശോകവും പേറുന്ന ഒരു കടുവയുടെ പടമുള്ള ബുക്ക് .

"സോറി ദിസ് ഈസ് മൈ സ്പോട് " പെട്ടന്ന് മുന്നിൽ വന്ന വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

ഒരു സോറി കൊടുത്ത ഞാൻ എണീച്ചെങ്കിലും മൂപ്പരുടെ നേരെയുള്ള കസേരയിൽ തന്നെ കേറിയിരുന്നു
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഒരു ഫ്ലാസ്ക് ഉണ്ട് ,എന്നെനോക്കി ചിരിച്ച ശേഷം മെല്ലെ ഫ്ലാസ്കിലെ വെള്ളം കപ്പിലൊഴിച്ചു ബുക്കിലേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു .

പ്രകൃതി സ്നേഹി ആണെന്ന് തോന്നുന്നു ,Man Eaters of Kumaon ഒക്കെയാണ് വായിക്കുന്നത്. കുറച്ചു നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഓർഡർ എടുക്കാൻ വരാത്തതിൽ എന്റെ മുഷിപ്പ് കാണ്ടാവണം കിളവൻ വായ തുറന്നു
"ഇവിടേക്ക് ഓർഡർ എടുക്കാൻ വരില്ല"

"ങ്ങേ? അതെന്താ ?"(ങ്ങേ ഇവിടേം മലയാളി !!)ഞാൻ ചോദിച്ചു .

കിളവൻ ചിരിച്ചു
"ഞാൻ ഇവിടെ നിന്നുമൊന്നും ഓർഡർ ചെയ്യാറില്ല ,അതുകൊണ്ട് ഈ ഭാഗത്തേക്ക് അവർ മൈൻഡ് പോലും ചെയ്യില്ല "

വീണ്ടും കപ്പിലെ വെള്ളം കുടിച്ച് മൂപ്പർ ബൂകില്ലേക് പോയി.

എന്റെ ആംഗ്യം കാണ്ടാവണം ഒരു വെയ്റ്റർ വന്നു ഓർഡർ എടുത്തു പോയി

എന്തോ നല്ല ഒരു മൂഡ് കിട്ടുന്ന കഫേ,പഴയ ഗാനങ്ങൾ ഒക്കെ കേട്ട് കുറെ നേരം വെറുതെ ഇരുന്ന് ചായകുടിച്ചിരിക്കാൻ പറ്റുന്ന ഒരു കഫേ .

പിന്നീടുള്ള വീക്കെൻഡ്ഡുകൾ ഒക്കെ ഗ്രേ ലാഡ്റോ ആയിരുന്നു എന്റെ ഒളിത്താവളം , കീബോർഡുകളിൽ നിന്നും അകന്നു നില്ക്കാൻ പറ്റിയ ഏക സ്ഥലം .തീർച്ചയായും അതേ കസേരയിലിരുന്ന് കിളവന്റെ പ്രാന്തുകൾ കേട്ടിരിക്കും.
ഏറ്റവും നന്നായി സംസാരിക്കാൻ കഴിയുന്നയാൾ,ഡാർക്ക് കോമഡി ഒക്കെ എത്ര നിസ്സാരമായിട്ടാണ് പറയുന്നത്!ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ പുറങ്ങളെക്കുറിച്ചും കാഴ്ചപ്പാടുള്ള മനുഷ്യൻ .എന്തൊക്കെയോ നിഗൂഢതകളും ഒളിപ്പിക്കുന്നു .

"എടൊ ,തനിക്കൊരു കാര്യമറിയാമോ ?"
എന്നോട് സ്വകാര്യം എന്നപോലെ പറഞ്ഞു

"ഞാനീ ഫ്ലാസ്കിൽ കൊണ്ടുവരുന്നത് ചുക്കുവെള്ളമോ തുളസിവെള്ളമോ ഒന്നുമല്ല!"

"പിന്നെ?"ഞാൻ ചോദിച്ചു

"വാറ്റാ , നല്ല നാടൻ ബംഗാളി വാറ്റ് "

മെല്ലെ കണ്ണട ഊരി ചിരിക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ആ മണം എവിടുന്നെന്ന എന്ന് പിടികിട്ടിയത് ,ഞാനാ ഗ്ലാസിലേക്ക് എത്തിനോക്കി .

കണ്ണട മെല്ലെ കയ്യിൽ കറക്കി പറയാൻ തുടങ്ങി
"നോക്കു,നിനക്കിപ്പോഴും സ്വാതന്ത്രമെന്നതിൽ ഒരു വ്യക്തതയില്ല . ഓക്കേ, ഐ നോ അത് തീർത്തും സബ്ജെക്റ്റീവ് തന്നെയാണ് . എങ്കിലും വെറും മെറ്റീരിയലിസ്റ്റിക് ആയി മാത്രമാണോ നീ അതിനെ നോക്കി കാണുന്നതെന്നും എനിക്ക് സംശയമുണ്ട് . നിന്റെ സാഹചര്യങ്ങൾ നിന്നെ അങ്ങനെയാക്കിയതാവും!സന്ധ്യകളിൽ അനുവാദങ്ങളില്ലാതെ ഇറങ്ങിപ്പോവാൻ പറ്റുന്നതും, ഒറ്റക്കൊരു സെക്കന്റ് ഷോ സിനിമക്ക് പോവുന്നതൊക്കെ നീ നിന്റെ സ്വാതന്ത്രമായി എന്നോട് പറഞ്ഞു .

എനിക്കുറപ്പാണ് ഒരു മുറിയിലെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാൽ നീ പുതിയൊരു വാതിൽ തുറക്കും,നിനക്കൊരിക്കലും വിശപ്പടങ്ങില്ല ,ഓരോ വാതിലുകൾ നീ തുറന്നുകൊണ്ട് തന്നെ ഇരിക്കും നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം നിനക്ക് ഒരിക്കലും അനുഭവിച്ച തീർക്കുവ്വാൻ സാധിക്കില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവുപോലും ഓരോ വാതിലുകൾ തുറക്കുമ്പോഴും മനസിൽ അടഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും .

ഏതോ ഒരു സ്വപ്നത്തിൽനിന്നും ഉണർന്ന പോലെ എന്റെ മനസ്സ് പറഞ്ഞു "വാറ്റടിച്ചാൽ കിളവന് പ്രാന്താ! "

കുറച്ചു മാറിയുള്ള ഗ്രൂപ്പിലെ പെൺകുട്ടി എന്നെ ഒരു സഹതാപ ചിരിയോടെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു ,ലോക്ക് ആയല്ലേ എന്ന് ചോദിക്കുന്ന പോലെ .ചിലപ്പോൾ മൂപ്പരുടെ പഴയ കമ്പനി ആവും.

തികച്ചും ശൂന്യമായി ഈ സിറ്റിയിൽ എത്തപ്പെട്ട ഞാനിപ്പോൾ കുറെ ചിന്തകള്കൊണ്ട് പൊറുതിമുട്ടിയിരിക്കുകയാണ് . വീക്കെന്റുകളിൽ കഫെയല്ലാതെ ഒരു ഓപ്ഷൻ എനിക്കുകിട്ടുന്നില്ല , നഗരത്തിരക്കുകൾ ഒന്നും എന്നെ അലട്ടുന്നേയില്ല ,എങ്കിലും ബിരിയാണി വല്ലോം കിട്ടിയ ഞാൻ പെട്ടന്ന് തിന്നു തീർക്കും അതിന്റെ മണം കുറച്ച് അലട്ടുന്നുണ്ട് .
വേറെ ഒന്നും ചിന്തിക്കാനില്ലാഞ്ഞിട്ടാവണം നിലനിൽപ്പിനെ കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകൾ മുളച്ചുപൊന്തുന്നത് .കിളവൻ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ വരുന്ന വഴിയിൽ ആലോചിക്കുമ്പോഴാവും കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ എന്നിലേക്കുയരുക.പക്ഷെ അയാൾക് ഇഷ്ടപെടുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക് മാത്രമേ ഉത്തരം തരാൻ ശ്രമിക്കുകയുള്ളു .

മെല്ലെ സിറ്റിയെന്നാൽ എനിക്ക് കഫേ തന്നെയായി മാറി, ഇവിടെയുള്ള അന്തേവാസികൾ മാറുന്നില്ല നഗരത്തിലെ ഏറ്റവും സ്വാധിനമുള്ള രാഷ്ട്രീയക്കാർ, എഴുത്തുകാർ തുടങ്ങി തെരുവിലെ തെണ്ടികൾ വരെയിവിടെയുണ്ട് .(തെണ്ടികൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നതിലെ പൊളിറ്റിക്കൽ ഇൻകറക്ട്നെസ്സ് കുണ്ടന്മാർ എന്നവിളിയിലെ കറക്ട്നെസ്സ് തേടുന്നവർ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല)എന്റെ പുതിയ പല ചിന്തകളെയും പാകപ്പെടുത്താൻ വരെ ഇവിടെനിന്നും കിട്ടുന്ന ആശയങ്ങളെകൊണ്ട് കഴിയുന്നുണ്ട്.എങ്കിലും കിളവൻ ഇടക്കിടക്ക് എന്നെ ഓർമിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു പണ്ടാരൊക്കെയോ തുടങ്ങിവെച്ച ചില ശീലങ്ങൾ ഈ കഫേക്കുണ്ട് അതിനപ്പുറം പോയാൽ ആരും ഇവിടെ നിന്നെ മുമ്പ് കണ്ട കണ്ണിലൂടെയാവില്ല നോക്കുക ,ഇഷ്ടക്കേടുകളുണ്ടാവും എങ്കിലും ആ ശീലങ്ങളിൽ നിനക്കൊരു റെസ്ട്രിക്ഷൻസും തോന്നില്ല പുറമെ നിന്നും നോക്കാതിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം .കിളവൻ ഓരോന്ന് പറയുമെങ്കിലും
ഇത്രയും സ്വാതന്ത്രം നൽകുന്ന ഒരു സാഹചര്യം വേറെയില്ല .

കഫെയില്ലേ എല്ലാവർക്കുമെന്നെ കുറെ പരിചയമായി .കുറെ ജാഡക്കാരുണ്ട് മൈൻഡ് പോലും ചെയ്യില്ല .അതെനിക്ക് വിഷയമല്ല.

എല്ലാ ആഴ്ചയും കിളവന്റെ പ്രാന്തുകൾ എങ്കിലും മൂപ്പർ മൂപ്പരുടെ പ്രണയത്തെകുറിച്ച പറഞ്ഞത് എനിക്ക് അറിയുന്നതായിരുന്നു
"എന്റെ പ്രണയങ്ങളെല്ലാം എന്റെ എഴുത്തുകൾ പോലെയാണ് .ഒരിക്കലും ഞാൻ ഒരു വ്യക്തിയെ മാത്രമായി പ്രണയിച്ചിട്ടില്ല എന്റെ പ്രണയസങ്കൽപ്പനകളെ അവരിലേക്ക് ആവാഹിച്ച് ഞാനതിൽ മുഴുകിയിരിക്കും . "

എനിക്കും പലപ്പോഴും തോന്നാറുള്ള കാര്യമാണ് സ്നേഹമുള്ളതുകൊണ്ട് മാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന ബന്ധങ്ങളേക്കാൾ , ബന്ധമുണ്ടെന്ന് ഉള്ളതുകൊണ്ട് മാത്രം സ്നേഹം നൽകേണ്ടി വരുന്നവർ ഭൂരിപക്ഷമായുള്ള കാലത്തോളം ഒരാളുടെ സ്നേഹത്തെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയാതെ വരും അതുപോലെ തന്നെ വിശുദ്ധത എന്നത് എപ്പോഴും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടോണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും .

കഫേയുമായി എത്രമാത്രം അടുത്തു എന്ന് മനസിലാവുന്നത് കിളവന്റെ ടേബിളിൽ എന്നെക്കണ്ടാൽ മൂപ്പരെ മൈൻഡ് പോലും ചെയ്യാതെ എന്റെ റെഗുലർ അവർ കൊണ്ടത്തരും.കിളവന്റെ ഫിലോസഫി പോലെ ഇനി കിളവനും എന്റെ തന്നെ പ്രാന്താണോ .?

കലണ്ടറിൽ ദിവസങ്ങൾ മാറിമാറി പോവുന്നു.എനിക്കപ്പോൾ ഒന്നും ആസ്വദിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല പാർട്ടികൾ , പുതിയ ഡ്രെസ്സുകൾ ഒന്നിലും ഒരു താല്പര്യവും തോന്നുന്നില്ല .എന്തൊക്കെയോ ബന്ധനങ്ങളിൽ ആരുടേയും കണ്ണിൽ പെടാതെ ഒളിച്ചു ജീവിക്കുന്ന പോലെ.കഫെയിൽ പോകുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ മറ്റൊരു ടേബിളിൽ ഇരിക്കുന്ന ട്രഷാന എന്നെ നോക്കി മെല്ലെ ചിരിക്കും അതോ കരയുകയാണോ ?ഇവിടെ എല്ലാവരും എനിക്കായ് ചിരി മാത്രമാണ് സമ്മാനിക്കാർ .

ഇന്നും കിളവന്റെയടുത്തിരുന്നു .അയാളിത് ദിവസവും അഞ്ചു പേജ് മാത്രമേ വായിക്കു എന്ന് തോന്നിപ്പോവും . ഒരു പാരാ മാത്രം എന്നും വായിക്കുന്ന വേറെ ഒരാളുണ്ടാവില്ല .

Tiger is a large hearted gentleman with boundless courage and that when he is exterminated - as exterminated he will be unless public opinion rallies to his support
"ഇത് വായിച്ചാണ് ഞാനീ കഫേയിലെ ഓരോ ദിവസവും തുടങ്ങുന്നത് "

"ഓഹോ!,ആയെന്താ ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു
ചോദ്യങ്ങളൊക്കെ വെറുതെയാണ് അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടപ്പെട്ടാൽ ചിലപ്പോൾ വല്ലതും തിരികെ പറയും,

മെല്ലെ മെല്ലെ കഫേയിലെ ഒരു അന്തേവാസിയായി തന്നെ ഞാൻ മാറി എങ്കിലും എനിക്കിപ്പോൾ ഈ കഫേയിൽ അത്ര സുഖം കിട്ടുന്നില്ല.എന്തൊക്കെയോ ഇൻസെക്യൂരിറ്റി ഇടക്കിങ്ങനെ തോന്നും.

കിളവനെ കാണാൻ മാത്രം ഞാനിപ്പോ വരും.എല്ലാവരുടെയും ചിരിയിൽ ഇപ്പൊ എന്തോ ഒരു മാറ്റങ്ങൾ ഫീൽ ചെയുന്നു .

"നീ പറയാറില്ലേ നിന്റെ പേടികളെ കുറിച്ച് , നിന്നെ മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോയ പേടികൾ ,അമ്മയോടുള്ള പേടി ,മാർക്കു കുറഞ്ഞാൽ എന്ന പേടി ,കാമുകന്റെ പോസ്സെസ്സിവ്നെസ് നോടുള്ള പേടി , നീ വിചാരിക്കുന്ന പോലെ ഇതൊന്നും നിന്റെ പേടിയില്ല .നീ ഭയക്കണം എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ പേടിപ്പിക്കുന്നതാണ് "!

"ആര് ? എന്തിന്? എനിക്കൊന്നും മനസിലാകുന്നില്ല !"(എന്നിലേക്ക് ഭയം വീണ്ടും അരിച്ചുകയറുന്നുണ്ടോ?)

കിളവന്റെ കണ്ണുകളുയർന്നു.
"നിന്റെ ചുറ്റുമുള്ളവർ തന്നെ ,നീ അടങ്ങുന്ന ഈ അന്തരീക്ഷം തന്നെ , ഈ സമൂഹം തന്നെ! ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയെന്നതിൽ അത് നിന്നെ പേടിപ്പിച്ചോണ്ടിരിക്കും,മാതാപിതാക്കളിലൂടെ ,കാമുകന്മാരിലൂടെ ,അധ്യാപകരിലൂടെ , മരണത്തിലൂടെ.., ഈ ഭയം നിന്നെ കാർന്നു തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കും ,നിന്റെ എല്ല് അവർ നക്കും . അതിലെ മാംസം ഊറ്റിയെടുത് കടിച്ചരക്കും. അപ്പോഴും നിനക്ക് ചിരിക്കാൻ മാത്രമേ കഴിയൂ "

എന്റെ കണ്ണുകളിൽ പ്രതിഫലിച്ച ഭയം കണ്ടിട്ടാവണം അദ്ദേഹം ഒന്നയഞ്ഞു .
"നീ ചോദിച്ചില്ലേ സ്വാതന്ത്രം ! നിനക്കന്നു ഈ സമൂഹം നൽകിയ വെറുപ്പിന്റെ ,ലജ്ജയുടെ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ, സ്നേഹത്തിന്റെ ഭിത്തികൾ ഇടിച്ചുതകർക്കാണ് നോക്കിയിട്ടുണ്ടോ നീ ? സഹതാപത്തിന്റെയും പരിഹാസത്തിന്റെയും കണ്ണുകൾ നിന്നെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും . ഓടാമെന്നാണോ നീ വിചാരിക്കുന്നെ? ഓടിത്തോറ്റവർ തന്നെയാണെന്നും ഈ ഭൂതത്തിന്റെ ആഹാരം .ശേഷിപ്പുകൾ തീർക്കാതെ വേറെയൊരാൾക്ക് ഇൻസ്പിറേഷൻ പോലും ലഭിക്കാത്തവണ്ണം അവരെ ആ ഭൂതം തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കും .

മരണമെന്ന താക്കോൽ നൽകി പുതിയ വാതിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കും . വീണ്ടും ഭയപ്പെടുത്തും ."

ഇതൊക്കെ കേട്ട് എനിക്കവടെയിരിക്കാൻ തോന്നിയില്ല എന്റെ ചിന്തകൾ തലയിലങ്ങാട്ടുമിങ്ങോട്ടും ചാടിയെന്നെ കുത്തികൊണ്ടിരുന്നു .
കിളവനോടെങ്ങനെയോ സലാമ് പോലും പറയാതെ ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി .ട്രഷാനയെ ഇന്ന് കണ്ടില്ല .

തെരുവിളക്കുകൾ പോലും ഇപ്പോൾ എനിക്ക് വഴികാട്ടുന്നില്ലേ? അവർ കാണിച്ചു തന്ന വഴിയിലൂടെ മാത്രമല്ലേ ഞാൻ പോയത്. വേറെയും വഴികളുണ്ടായിരിക്കുമോ? അവിടെ ഇരുട്ടാവുമോ ? കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ ഇരുട്ട് കണ്ടാൽ ഓടുമായിരുന്നു , ആ ശീലം എന്നാണ് ഞാൻ നിർത്തിയത് . എന്നുമുതലാണ് ഞാൻ വെളിച്ചത്തെ മാത്രം വിശ്വസിക്കാൻ പഠിച്ചത് ? പഠിച്ചതാണോ അതോ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചതാണോ?
വെളിച്ചത്തേക്കാൾ ഈ ലോകം ഇരുട്ടിലല്ലേ, ഓടിയാലോ ? ഈ വിളക്കുകളിൽ നിന്നകന്നു വെളിച്ചത്തിന്റെ കണ്ണിൽ പെടാതെ ആരൊക്കെയോ നടന്ന് നടന്നുണ്ടായ വഴിയിലൂടെ ഓടിയാലോ?
എന്റെ തലപൊട്ടുന്നു! വാഹന ങ്ങളുടെ,വഴിയോര കച്ചവടക്കുരുടെ ട്യൂബിലൈറ്റിന്റെ വെളിച്ചങ്ങൾ, നിറങ്ങൾ മെല്ലെ കറങ്ങി തുടങ്ങുന്നു .ഞാൻ വീഴുകയാണോ?

എങ്ങനെയോ ഉറങ്ങിയെഴുന്നേറ്റു .എല്ലാം ഒരു ദുസ്വപ്നം പോലെ മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

വീണ്ടും അടുത്തയാഴ്ച കഫെയിൽ പോയി .പതിവില്ലാതെ ഇന്ന് കുറച്ച തിരക്കുണ്ടിവിടെ . സിറാജ് അലിയുമണ്ടല്ലോ!! , ഞാൻ മറന്നു ഇടയ്ക്കു മാത്രം വരുന്ന ഷെഫിന്റെ ഡിന്നർ ആണിന്ന് . അതാ തിരക്ക് , കളക്ടർ വരെയുണ്ടെന്ന് തോനുന്നു.

ആദ്യം വേണ്ടെന്ന് വെച്ചെങ്കിലും കുറച്ച ചോദ്യങ്ങൾ ഉള്ളതിനാൽ കിളവന്റെ ഒപ്പം തന്നെയിരുന്നു .

"എല്ലാ കെട്ടുകളും പൊട്ടിച്ചു ഓടിപോയവരുണ്ടോ ?"
എന്റെ ചോദ്യം ഇഷ്ടപെട്ടന്നു തോന്നുന്നു കിളവൻ മുഖമുയർത്തി.

"വിജയിച്ചവർ കുറവാണ് . ചിലരെ പ്രാന്താശുപത്രിയിലെ ചില സെല്ലുകളിൽ കാണാം , ചിലർ നീയറിയുന്ന പ്രശസ്തർ വരെയാവാം. ഈ കഫെയിൽ തന്നെയുണ്ട് , തിരിച്ചറിയാൻ പറ്റില്ല ,അവരുടെതെയായി അവർ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത സ്വാതന്ത്രത്തിലേക്ക് നിന്നെ അവർ കയറ്റുകപോലുമില്ല "

എനിക്ക് ചുറ്റുമുള്ളതിനെല്ലാം വേഗം കൂടുന്ന പോലെ?അതോ ഞാനാണോ വേഗം പോവ്വുന്നത്?

പെട്ടന്നുള്ള നിശബ്ദതയിൽ ഞാൻ ഉണർന്നു .കഫേ നിശബ്ദമാണ് എല്ലാവരുടെയും ടേബിളിൽ ഒരേ വിഭവം തന്നെ.! ഷെഫിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടത്.കിളവനപ്പോഴും വാറ്റും ആ പുസ്തകവും തിന്നു കൊണ്ടേയിരുന്നു .
എന്തൊരു രുചിയാണ് .വീണ്ടും വർദ്ധിച്ചു , കിളവന്റെ പങ്കുകൂടി ഞാൻ തന്നെ തിന്നു തീർത്തു എന്ന് പറയാം.ഇവരാരും കിളവനെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുകൂടിയില്ല എന്ന് തോന്നി.

"രുചിയുണ്ടോ?" കിളവന്റെ ചിരി നല്ല രസമാണ് .

ഒരു രാത്രിയോടെ ഞാൻ എല്ലാം മറന്നു. സ്വസ്ഥതയുടെ ഒരു രാത്രി .പുതിയ ഭക്ഷണം ആയതിനാലാവാം അത് വയറിൽ കിടന്നു മെല്ലമാത്രമേ ദഹിക്കുന്നുള്ളു.ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ പോലെ എനിക്കുറങ്ങാൻ പറ്റി.

അലിയോട് മാത്രമേ കഫെയുടെ കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നുള്ളു.ആ വിഭവത്തെ പറ്റിയൊക്കെ ഞാൻ കുറെ പറഞ്ഞു(അദ്ദേഹം ഇടക്ക് കഴക്കുന്നത് കൊണ്ടാവാം ചിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തു)

ഈ വെള്ളി വീണ്ടും കഫേയിലെത്തി . കിളവനെ കാണുന്നില്ല! ബുക്ക് മാത്രം ആ ടേബിളിൽ കാണാം .രണ്ടു കസേരകളും കാലി.എന്തായാലും ഇനി അയ്യാളുടെ ഒപ്പം ഇല്ല പ്രാന്താവുന്നു .ഈ ചെറുപ്പക്കാരോടൊപ്പമിരിക്കാം .

ഗ്രേ ലാഡ്റോ കഫേയിലെ ആ രണ്ടു അനാഥകസേരകളെ വകമാറ്റി ഞാൻ അവരോടൊപ്പം ഇരുന്നു.കുറെ ബംഗാളികളാണ് ഒന്നും മനസിലാവുന്നില്ല.എങ്കിലും ഞാൻ ചോദിച്ചു ട്ടഷാന എവിടെ?
എല്ലാവരുടെയും കൂട്ടച്ചിരി ഉയർന്നു .എന്നെ നോക്കി അവർ ആർത്തു ചിരിക്കുന്നു. ഞാനും ചിരിച്ചു ."അവളെ ഞങ്ങൾ തിന്ന് ,അല്ല ഞങ്ങളല്ല, നമ്മളല്ലേ തിന്നത് ? നല്ല രുചിയോടെ കഴിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾ കണ്ടല്ലോ!!"

എനിക്ക് ചിരി വന്നു , ചിരിക്കാൻ അല്ല ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത് പക്ഷെ ചിരിക്കാൻ മാത്രമേ പറ്റുന്നുള്ളു.

പിന്നിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോഴാണ് കണ്ടത് കിളവന്റെ കസേരയിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി ഇരിക്കുന്നു. അല്ല! അവളവിടെന്നിന്നും മാറി എന്റെ കസേരയിലേക്ക് നീങ്ങി.

കഫേയിലെ എല്ലാ ശബ്ദങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരു നേർത്ത മൂളൽ പോലെ എന്റെ ചെവിയിലടിക്കുന്നു.അവളെന്നെ നോക്കി .കുത്തിത്തുളയുന്ന വേദന എങ്കിലും എനിക്ക് അവളോട് ചിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.അത് ചിരിയല്ല എന്നവൾ മനസിലാക്കിയിരിക്കുമോ?

മുന്നിലെ ചെറുപ്പക്കാർ ഷെഫ് വരുന്ന അടുത്ത തിയതിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

Art by Indrajith Baby

POETRY

Kochi-Muziris Biennale, December 2016

Aswin Vijayan

An incomplete novel is painted
in black against white walls

and in a corner, an electric junction box
houses a sparrow the size of my fist.

Art by Rahul Jha

"Coffee is like another, and my defense of coffee is a plea for difference itself"

- Mahmoud Darwish, Memory of Forgetfulness (19)

"KaapiKaapiKaapi" (Coffee Coffee Coffee)

Aathma Nirmala Dious

train snack-seller uncle announces, walking corridor with steel dispensers filled with kaapi
to this day no filter coffee I drank matched the deep sweet warmth of Train Uncle's kaapi.

brewed through layers of steel filters, pour in with sugar and milk brought to boil in steel cup
pour back, forth from cup to tumbler till the heat is just right for your lips to drink kaapi.

maybe it's the steel, maybe nostalgia of friendships forged over a cup in warm Abu Dhabi night
bonding on shared tongues in constant yearning for homes through senses in our brown filter kaapi.

In Sharjah–black, no sugar, 5:30 pm kattan kappi, *like me* Reni Chechi chuckles over her constant
familiar, familial practices–Acha combining steamed puttu, as it's done *back home.* with kattan kappi

my Acha and Amma share takeaway cappuccino, alternate sips, Amma's choice, no sugar, extra shot,
and kanna, if I find you, I'll know it's you when we sit with the same cup, alternate sips of kaapi.

it fills the empty of loneliness sometimes caused by cities. it does. In hot chocolate that roommate
and I talk, drink, dull and lull this sadness with on cold rainy New York night, add that dash of kaapi.

over filter kappi on a cool windy october night on wooden table, I confess the way I love to two friends
one whispers *why did you not share it?   I love the same way. I was so alone* before a deep sip of kaapi.

Aathma understands why Darwish lovingly made morning kappi amid the bombs falling in Beirut
In Abu Dhabi– brown peaks & clinks distracting from pandemic news, Amma whisks sugar and kaapi

Nadu Evidaye?

Meenakshi Nair

Kerala is stubbornly green
Vaazha, thengu, plavu, paadam
all compete for dominance
while the kaayal, silvery-blue,
is witness to time, bearer of
tourist houseboats.

Little shops sell violently yellow
banana chips
Large billboards sell
yellow gold and property
A Kathakali mask smiles down
from beside a woman
in a kasavu sari.

Kerala is in old people like Mani Chechi,
hard-of-hearing, smiling the same smile
that Muttachan smiles in faraway Delhi.
It is in red floors and sit-outs and faded
photos of beautiful people I think I know
because of something about their eyes.

Kerala is where I *should* feel I belong and
it's where they speak Malayalam
in ways I understand: conversational,
soft sounds and swallowed-up syllables
and in ways I don't: formal, fast,
with Asianet News consonants.

Kerala isn't *small towns* by anyone's standards
Take Kochi – harbour city, expanding into the
blue sky, home to the Biennale
But also *take Kochi* where everyone knows
everyone else through blood or marriage
or a grandparent who went to school with
another.

Kerala is in Amma's stories of summertime
during her school years, in Muttachan's soft
cotton mundu and in how Ammuma knots
her wet hair two inches from the end.

It is in phone calls and letters in a script I can barely decipher, in the columns of the *Mathrubhoomi* and in the rows of Dulquer's Instagram. In Delhi, when she's angry, Amma scolds me in Malayalam.

Recasting

Aldish Edroos

a blank sheet.
no.
no sheet.
no discernible existence.

savitribai, jotiba.
disdain.
stones.
one letter.
अ.
then आ.
then इ.
ई.
one word.
education.

dr. ambedkar.
mahad. manu.
yet another.
water.
words flowed.
like water.
percentage.
tribes. castes.
others.
fire.
earth.
water again.

"mahatma"
another word.
harijan.
anger.
hunger.
independence.
shit.

sheet introduced.
drenched.
dried.
constitution.
reservation.
bold.
then underlined.
then italics.
parenthesis.
endnote.
asterisk.

water again.
a flood this time.
loose change.
—caste, annihilated.

Art by Sunil Abhiman Awachar

ആണ്കുട്ടി.

എനിക്കെന്നും നിന്റെ
ചെറുവിരലിൽ പിടിച്ച് നടക്കണമെന്നായിരുന്നു.
ഒരുമിച്ചിരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം
നിന്റെ മടിയിൽ കിടക്കണമെന്നും.
പക്ഷെ ഭയപ്പെടുത്തലിന്റെയും
ഭയപ്പെടലിന്റെയും ഈ ലോകം
അതു സമ്മതിക്കുമായിരുന്നില്ല.
ഇപ്പോൾ ഞാനാണ് നിന്നെ
വളർത്തുന്നതും വഴികാട്ടുന്നതും.
അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ.

Alexander KS

[അഭയാർത്ഥികൾ]

Fathima Nourin

ഞങ്ങൾ തരുക്കൾ,
താങ്ങി നിർത്തുവാൻ
വേരുകളില്ലാത്തവർ.
അണിയിച്ചൊരുക്കുവാൻ
പൂക്കളില്ലാത്തവർ.

ഞങ്ങൾ ദേശാടകർ,
ദിശയറിയുവാൻ
വസന്തത്തെ കാത്തിരിക്കാത്തവർ.
രാത്രിയുടെ യാമങ്ങളിൽ
സത്രങ്ങളിൽ രാപാർക്കുന്നവർ.
ഭാണ്ഡക്കെട്ടുകളിറക്കുവാൻ
ഘടികാരത്തിനു കാതോർക്കുന്നവർ.

ഞങ്ങൾ പറവകൾ,
ഉയർന്നു പറക്കാൻ
ചിറകുകളില്ലാത്തവർ .
തണൽ പകരാൻ
നീലാകാശങ്ങളിലാത്തവർ .
തല ചായ്ക്കാൻ
മരച്ചില്ലകളില്ലാത്തവർ .

വീട്

Roshna Aliyar

ലോകം എന്നോളം ചെറുതും

വീട് അമ്മയുടെ മനസ്സോപ്പം വലുതുമാകുന്ന

ചില നേരങ്ങളുണ്ട്.

പനി കൊണ്ട് തുള്ളിവിറച്ച്

ശ്വാസം ചൂടുകാറ്റായി മാറുമ്പോൾ,

അടിവയറുടക്കി വേദനിച്ച്

കിടക്കയിലേക്ക് വീഴാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ,

പേറ്റുനോവിൻറെ ആഴത്തിൽ

നഖങ്ങളാഴ്ത്താൻ ഒരു കൈ തിരയുമ്പോൾ.

ലോകത്തിൽ നിന്നൊളിച്ചു വെക്കാനുള്ള

രഹസ്യങ്ങൾ

മുഖംമൂടികൾ.

ലോകത്തിനൊപ്പം നടക്കാൻ ശീലിച്ച

ചെരുപ്പുകൾ.

ഒക്കെയും വാതിൽക്കലൊളിച്ചുവെച്ച്

തണുത്ത കല്ലിലേയ്ക്ക്

കാലുകൾ പരത്തിവെച്ച്

കയറിച്ചെല്ലുമ്പോൾ

എനിക്കായി അടിച്ചുവാരിയ മുറിയും

അലക്കി മടക്കിയ വസ്ത്രങ്ങളും ഇല്ലാതാകുക

ഒരു ദുഃസ്വപ്നമാണ്.

അന്നേരങ്ങളിൽ
ലോകം വാതില്ക്കലുപേക്ഷിച്ച

മുഖംമൂടിയോളം ചെറുതായിപോകുന്നു.

<u>എനിക്ക് പ്രണയിക്കാനറിയില്ല</u>

നിന്റെ ,
ആണുടൽ,
വിയർപ്പിന്റെ മണം ,രുചി
ഉടലുരഞ്ഞാളുമ്പോഴുള്ള കണ്ണുകൾ,
കടിക്കാൻ കൊതിപ്പിക്കും ആനച്ചെവി,
നിരതെറ്റിയ താടിമുള്ള്,
കഴുത്തിൽ തടയും തൊണ്ടമുഴ,
വയറിനു താഴെ ,
തുടയ്ക്കു മുകളിൽ ,
ഒളിച്ചു നീ വെയ്ക്കും ആൺചൂര്,
ആഴങ്ങളോർമ്മിപ്പിക്കും കാലുകൾ,
ഇരുണ്ട ആൺതൊലി,
ഞരമ്പിലെ പഴകിയ ദ്രാവിഡ രക്തം ,
വേരുകൾ കെട്ടുപിണയും ജീവന്റെ കണികകൾ..

നിന്റെയെല്ലാം
എന്റെതു മാത്രമെന്ന് അടയാളപ്പെടുത്താൻ
ഭ്രാന്തെടുത്ത് വെമ്പുന്നു
ഉടലിലെ ഓരോ തുള്ളി ഓർമ്മയും

ഏറ്റവും
പുരാതനസത്യമായ ഈ പെൺഭ്രാന്തിനെ
പ്രണയമെന്നു പറഞ്ഞു വിലകുറയ്ക്കല്ലേ,
എനിക്ക് പ്രണയിക്കാനറിയില്ല.

Supriya Prasad

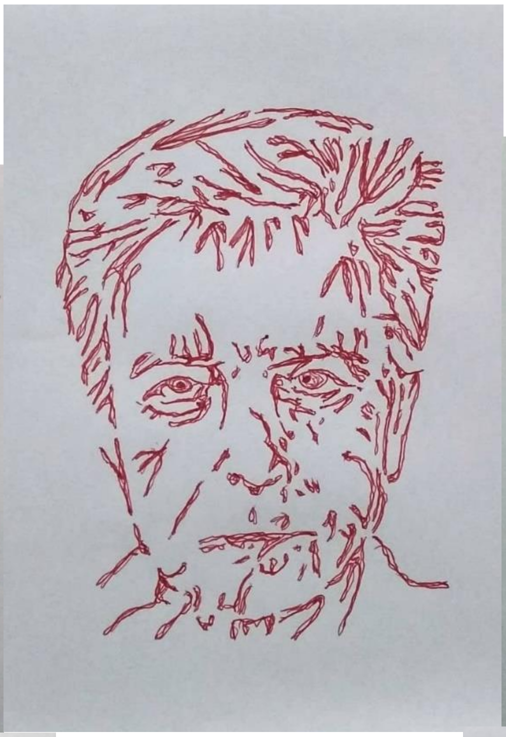
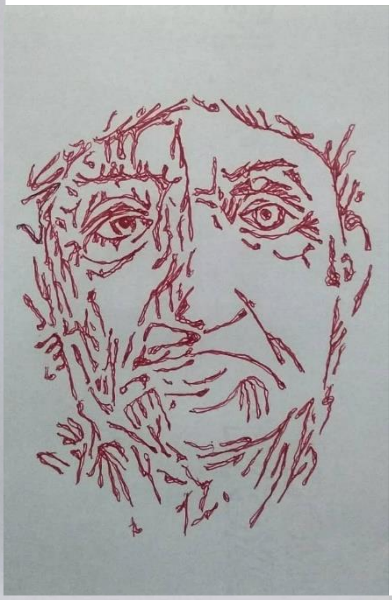

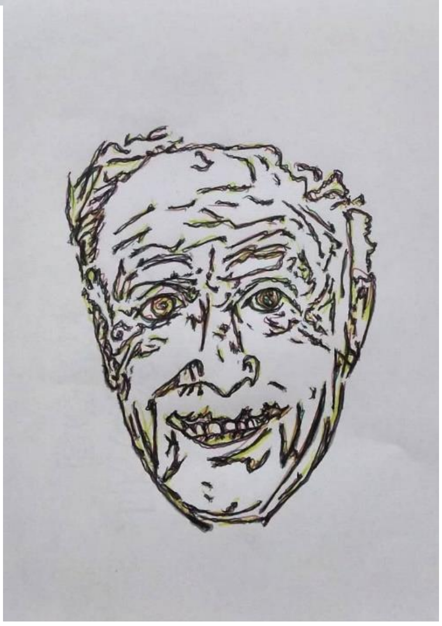

Reflections series, art by Rahul Jha

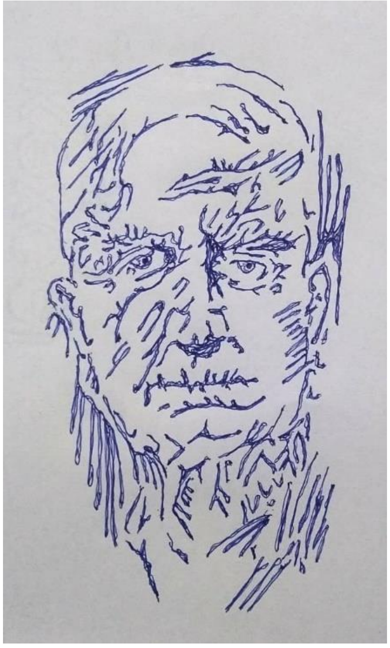

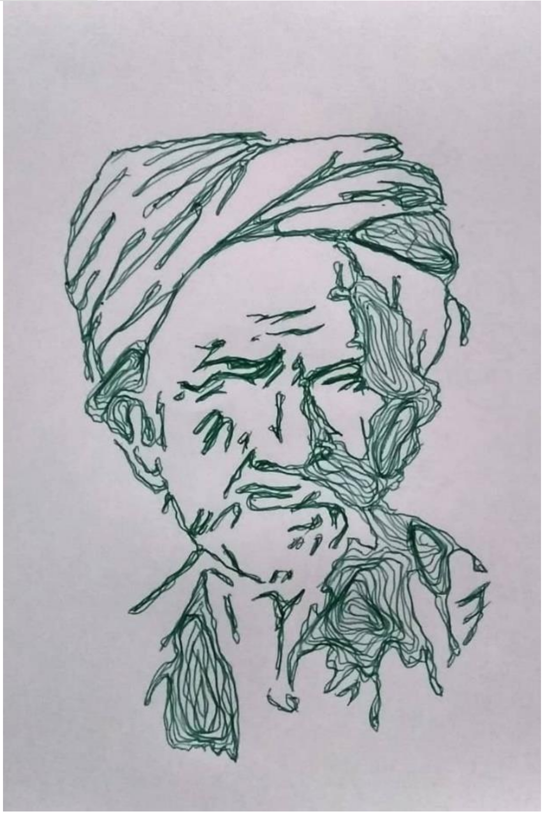

Reflections series, art by Rahul Jha

Bios

Guest Writers

Anand Haridas started off his career as a journalist. After a brief stint with different dailies in North India, he joined The Hindu, one of the foremost Indian national dailies. He reported for The Hindu for 13 years on a range of subjects from art and culture, civic administration to law and order. In pursuit of more creative space, he left journalism and moved on to advertising and branding fields, where he curates content. He translated two novels from Malayalam, the vernacular language of Indian State Kerala where he is based out of. They were 'Kumaru' by C.R. Omanakuttan based on the relatively unknown phase of Malayalam Renaissance poet Kumaranasan that he spent in Kolkata and 'Kamakhya', a new perspective on the life of Sage Vatsyayana by new generation author Pradeep Bhaskar. His translation of the play 'Kaali Natakam' by Sajitha Madathil was published in Indian Literature, the bi-monthly journal of the Kendra Sahitya Akademi, the official body to promote art, culture and literature in India.

Marjan A U is a research scholar at The English and Foreign Languages University, Hyderabad. She is currently working on Islamic feminism in Indian context and has a deep concern for gender issues. She engages herself with various negotiations between gender rights and religious structures. She also teaches a proficiency course in English. Having graduated from MG University, Kerala, she has done her post-graduation at the University of Hyderabad. She has presented and published few academic papers on alternate feminist movements budding within the framework of Islam. She is also into creative writing, her first love.

Sonya J. Nair has been writing poems ever since she can remember, but like a dogged carburettor, she has to be coaxed and cajoled into publishing them. Her writings have appeared in the Shimmer Spring Anthology by Hawakal and in the collection Rewriting Human Imagination by the IASE and Centre for Digital Humanities. She likes to observe people and places around her, all of which reappear in her poems. However, she is on a poetic

quest to stop this due to the fast-shrinking circle of acquaintances. When not writing poems, she serves as the Head of the Department of English, All Saints College, Thiruvananthapuram. She is also the Curator-Editor of SamyuktaPoetry.com — a space for poets, poems, and the worlds caught in between to grow ecosystems and atmospheres. She loves animals and giving out incidental information. Sometimes, at the same time.

Essays

Thushara Reddy is a writer who believes that the ability to express oneself lucidly is among the most powerful paths out of pain available to us. Through her writing, she seeks to find meaning and peace amidst all the existential angst, and maybe even offer some healing to kindred spirits along the way.

Hypeshia Sekhar works at ISRO. Half the time, she is lost trying to figure out the figures in the budgetary works and in the other half, she finds herself lost in the world of her musings. An enthusiastic soul about Arts, Culture, Food and Travel, she pens down her thoughts, mostly her observations and experiences on the same.

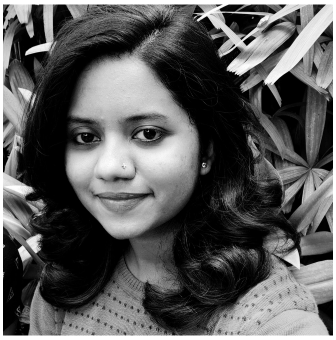

Fiction

Joseph Antony works as a development analyst in a corporate firm. Poetry makes him shed tears, both happy and sad. He stays sane through conversations, art and self-love.

Hamna Mariam Khan loves book covers and the stories they tell. Along with her coffee shots and her spouse who writes poems for her and about her, she lives in a beautiful bubble and is grateful for it. She is a career diplomat by the day, a flâneuse by heart and a lot of undefined particles of the cosmos by life.

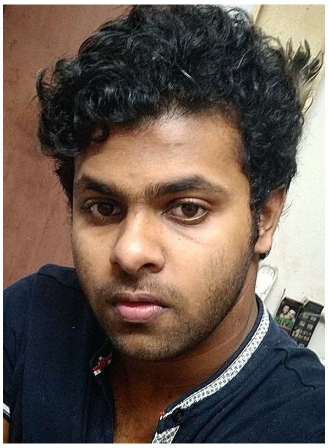

Amith Kollathodi is a first year student pursuing industrial engineering at college of engineering Trivandrum. Apart from science and technology he is a film and book enthusiast. Amith is an active member of various film and literary societies. And has received prizes in various district literary events. He is a serious film critique and philosphile . Absurdity is his new interest and likes to read non fiction too.

Poetry

Aswin Vijayan has an MA in Poetry from the Seamus Heaney Centre, Queen's University Belfast and is an Assistant Professor at the Zamorin's Guruvayurappan College, Calicut. His poems have been published in *The Bombay Literary Magazine, Verse of Silence, The Tangerine*, and *Coldnoon* among others. He is also the Managing Editor at The Quarantine Train and a reader for *Nether Quarterly*'s revival issue.

Aathma Nirmala Dious is currently a senior at New York University Abu Dhabi, pursuing a B.A. in Literature and Creative Writing. Her identity can be self-described as a Malayali (Indian ex-pat) from Abu Dhabi, UAE. Poetry and Creative Non-Fiction and is currently experimenting with Speculative fiction, with a focus in South Asian-Gulf Migration, Femininity and Memory. Her other interests include spoken word, planning travel around food, chocolate and memes. Aathma has performed for the Louvre Abu Dhabi's first anniversary and is published in The Gazelle, Bengaluru Review, Postscript and Electra Street.

Meenakshi Nair is a third-generation Malayali who lives in Delhi and loves it. She works with Comparative Literature and explores narratives about cities. Her work is published or forthcoming in *Nether Quarterly* and *Porridge Magazine*. Find her @meenusbookcase on Instagram.

Aldish Edroos is a PhD student in the Department of English at Jadavpur University. She is working on the socio-cultural and political theory of Anuradha Ghandy and the complexities, challenges, and limitations of the Indian Left vis-a-vis gender and caste.

Alexander KS, 22 years old, has done MA English Literature at the Central University of Hyderabad. He is from Idukki, Kerala, in the profession of stopping and staring.

Roshna Arafa Ali is a clichéd tea drinker who is also a sucker for sunlight and gender politics. She is currently pretending to be living inside a very dramatic Indian movie in which she plays the part of a struggling journalist, but it hasn't gotten anywhere near the main plot yet. Roshna prefers written or texted words to all other forms of communication.

Supriya Prasad is an old soul who loves nature and everything green. She scribbles random things in this blog: https://vakkintepachha.wordpress.com/. She thinks she is a mean poet who writes for self-pleasure. Sometimes she forgets to remember about the readers. But she is not sorry as long as she is happy.

Artists

Muhammed Sajid, the cover artist of Issue 1 of Qissa is from Calicut, Kerala. After finishing his degree he moved to Bangalore and is currently working as a creative designer. His favorite medium to work on is poster color on paper, but he mostly uses digital art as it has everything; his working process starts with scribbles, then he starts sketching out his piece and then he moves into colouring. In most instances, he starts painting directly. Art plays a huge part in his life.

Indrajith Baby is a visual artist and designer.

Dr. Sunil Abhiman Awachar is a well-known poet and painter. He works as an Assistant Professor with the Department of Marathi in the University of Mumbai.

Rahul Jha is a confused and curious paraplegic. He creates art to learn certain things and unlearn the rest. Reach him at @_dumbfound_dead_ on Instagram.

Revathi Suresh is currently wrapping up her PhD dissertation in linguistics. She enjoys drawing, films, reading and loves everything horror-related. She currently lives in Vellore.

Sibi Mathew is a Brand designer and Communication strategist. He does a lot of sketching during the day to keep the creative juices flowing.

Editorial Team

Athira Unni
Editor (Poetry)

Athira Unni lives on coffee and thunderstorms. She loves house plants and her cat Thomas. Her first poetry book "Gaea and Other Poems" was published in September 2020. She blogs at chocolateandink.wordpress.com.

Sukanya Shaji
Editor (Fiction)

Sukanya Shaji is a freelance writer, poet and lawyer. She loves rainy days and people who smile with their hearts.

Aiswarya Sanath
Editor (Non Fiction)

Aiswarya Sanath is a research scholar and a translator who dabbles in poetry and politics. But on most days you can find her chasing purple sunsets and taking a book large, and a worry small.

Lakshmi Prabha
Editor (Non Fiction)

Lakshmi Prabha is a research scholar and content creator based out of Darjeeling. She is a people person who loves good company and good music.